

mike oldfield

a life dedicated to music

chris dewey

FREE SAMPLE

- English
- Deutsch
- Español
- Français
- Italiano
- Polski
- Português
- Nederlands
- русский
- 中文

mike oldfield

a life dedicated to music

chris dewey

Free Translated Sample

brimstone press

First published in 2013
Copyright © Chris Dewey
www.mikeoldfield.org

A current book errata is available at www.mikeoldfield.org/errata

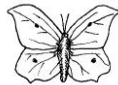
The right of Chris Dewey to be identified as the author of
this work has been asserted by him in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

A catalogue record for this book is available from the British Library.

ISBN 978-1-906385-37-8

All rights reserved. No part of this publication may be
reproduced, transmitted, or stored in a retrieval system, in
any form or by any means, without permission in writing
from the publisher.

Published by Brimstone Press
The Mount, Buckhorn Weston
GILLINGHAM. SP8 5HT

Printed and bound in Great Britain by
CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4TD

This book is dedicated to
great but departed friends
who are no longer able to share my passion for
Mike Oldfield's music

Free Translated Sample

contents

English.....	7
German / Deutsch.....	16
Spanish / Español.....	26
French / Français.....	36
Italian / Italiano.....	45
Polish / Polski.....	54
Portuguese / Português.....	63
Dutch / Nederlands.....	72
Russian / русский.....	81
Chinese / 中文.....	91

Free Translated Sample

free sample

Thank you for reading this free sample of Chris Dewey's biography, *Mike Oldfield - A Life Dedicated To Music*. If you would like to purchase a copy of the book, it is available from the [Dark Star website](http://www.mikeoldfield.org/biography) www.mikeoldfield.org/biography.

The book is available as a hardback in English and also as an eBook in multiple languages. The electronic version of the book can be read on your ereader, such as a Kindle, Nook, Kobo, iPad, Sony reader, smartphone or desktop app. The eBook is supplied in both EPUB and MOBI formats for universal compatibility. You get both versions to download.

The high cost of professional translation means the translated eBooks were only possible using machine translation, excerpts of which are included in this free sample. We hope that the essence of the original meaning is preserved, despite some inevitable mis-translated text. Available in these languages:

- English
- German
- Spanish
- French
- Italian
- Polish
- Portuguese
- Dutch
- Russian
- Chinese

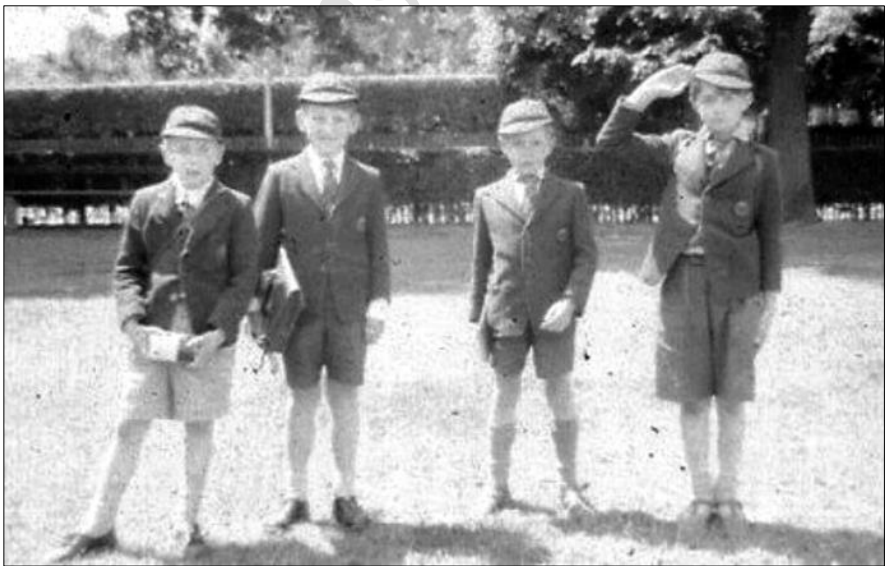
To order, please visit the [Dark Star website](http://www.mikeoldfield.org/biography).

www.mikeoldfield.org/biography

childhood

The children of Doctor Raymond Henry Oldfield and his Irish wife, nurse, Maureen Bernadine Liston all grew up to become world-renowned musicians: Sally (b 8th April, 1947), Terence (b 12th August, 1949) and Michael (b 15th May, 1953). Michael (Mike), the youngest of the three, was born in Battle hospital in Reading, Berkshire, UK and has become the best known of his siblings.

Mike spent his first years at a house in Monks Way before the family moved to Western Elms Avenue in 1956. A seemingly introverted boy who preferred to play alone, building models, taking radios and televisions apart and reassembling them, he believes he is a 'mutant, or an experiment of nature, somehow incapable of normal social relationships... I didn't like other children and they didn't like me' (*Changeling*).

Mike Oldfield (far right) as a schoolboy, by Peter Cardani

His first experience of school as a five year old at St Joseph's Convent was bewildering, but only lasted six months before he moved to Highlands Junior, where he gained his 'most useful education' (*Changeling*).

A childhood friend, Peter Cardani, remembers how he used to walk about a mile with Mike after school to catch the trolleybus home into Reading, where there was a playing field near the bus stop. A few friends used to mess about having mock fights there, and Peter took this photo with his first camera, which shows Mike, on the right, pretending to be a soldier. Reluctantly, the boys conformed to strict rules from the headmistress of Highlands Junior School, Mrs Peach, to stay smartly dressed and even wear caps outside of school.

The Oldfields had a fourth child, born with Down's syndrome in 1961. Although David was not brought to live at home, he lived for about a year, during which time their mother would be absent for long periods, suffering from depression, for which she was prescribed addictive barbiturates. Unable to sleep, and emotionally disturbed by the birth, she took to alcohol and became remote from the family unit, culminating in her being sectioned for periods of time in an institution. Mike became more isolated, and his time spent alone in his room was increasingly dedicated to listening to music and learning to play his father's Eko guitar, acquired while serving in the Royal Air Force in Egypt during World War II. Music rapidly became Mike's sanctuary, and he progressed very quickly on guitar.

John Wicks attended St. Edward's Preparatory school with Mike when they were nine, and they became good friends. John lived about five minutes away on Connaught Road: 'I have fond memories of him from that time, and was in total awe of his obvious talent, even at such a young age. Although he probably

doesn't know it, I learned how to play guitar by watching him play. In fact I learned a whole lot of things from him!' John went on to play in *The Records*, signed to Virgin, which had considerable chart success in the USA, where he now resides.

As well as his musical ability, Peter Cardani recalls Mike was brilliant at fast bowling in cricket. He was not alone in being terrified when Mike would start his long fast run up to the crease and release the ball from his long arm at phenomenal speed. His long arms were also put to great use in boxing matches, which were organised after school by Mr Pike, one of the younger, more popular teachers. Mike's arm reach was so great that on one occasion he took a huge swipe and succeeded in breaking one of Peter's front teeth, as there was no such thing as a mouth-guard or other protection in those days!

Mr Peach, the headmaster of St Edwards, dished out regular 'rabbit' punches to the neck and Chinese burns on the wrists for getting things wrong in Latin, but he must have had a soft spot for Mike as he always selected him at Christmas to stand at the front of the assembly hall and sing the part of the Page to his King in the annual rendition of the Christmas Carol *Good King Wenceslas*. Mike did get into trouble trying instant fake suntan lotion though. He arrived at school one morning having turned a nasty shade of yellow, maybe intended to try and impress the girls after school or to cover up his incredibly nicotine-stained fingers. Every week during school assembly, announcements were made as to which boys were being punished with the writing of 'lines' or the cane. 'When the dreaded time came you would follow the headmaster up an old steep staircase into the attic of the school-house where you would be told to touch your toes. The headmaster would then slowly lift up the tail of your school blazer ensuring maximum impact from the cane after first

taking considerable time with his aim, causing you to tremble in your shoes. After your caning you were obliged to shake hands with him and say, "Thank you, Sir!"

It was Mike who introduced Peter to Players No 6 cigarettes, which they would smoke behind the school garden bonfire. The cigarettes were bought from a vending machine close to the railway cutting where they played. One day, the French teacher caught them buying cigarettes whilst passing by on the bus. She reprimanded them, but kept it to herself and the boys got away with their misdemeanour.

Mike's father Raymond flew model aeroplanes in Prospect Park, where the boys played, close to their home. On one occasion Raymond was struggling to get the plane's engine started and was furiously flicking the propeller when it finally fired, but he failed to get his hand out of the way fast enough and it struck him across the back of his fingers and drew blood. When he eventually managed to get the plane into flight, it flew off into the distance and was lost from sight. This was long before radio-controlled models and you just had to hope that some kind soul would find and return it to the address on the plane.

Possibly short of cigarette money, or maybe saving up to buy a motorbike, on one occasion Mike was offering certain items for sale at his home. Peter bought a chemistry set and a fishing rod. After reading in the autobiography about his brother's interest in fishing, Peter thinks there's a good chance he bought stolen property, which he still has today and has used it to catch many a brown trout over the years!

Andy Lawson used to pass the Oldfield's house on the way to school and got to know Terry Oldfield during the holidays. When it emerged that Terry's younger brother was learning guitar, Andy suggested he may want to meet up with his friend Chris

Braclik, who was also teaching himself to play. Mick, as he was known to Chris and Andy, would spend most of his spare time either at home or at their place, playing a wide variety of music. Although not particularly proficient at that stage, Chris still became a good friend, and they practised together regularly. Mike had a wide taste in music and was exploring that world and developing his skills as a musician and his technical capability soon improved through mimicking the songs of the leading folk guitarists of the time, such as David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen and John Renbourn. Chris swapped his six-string Harmony Sovereign with Mike's twelve-string Eko for a few weeks when he was twelve, after which his abilities suddenly went through the roof, so that he could almost play anything. During the following two years, Mike became extremely accomplished, although Andy says he lacked a sense of melody at the time and recalls sister Sally frequently complaining that he was playing too many notes.

Neighbour Andy Holland was returning from work as an engineering apprentice one day when Mike coasted up to his gate on his Gilera 175cc racing motorbike, asking for help as it had broken down. After fixing it, Andy was invited in for a coffee and their friendship went from there. Andy also played the guitar and joined Mike and Chris Braclik to perform in the folk clubs in Reading, mostly playing traditional songs. The trio would play at The Blues Club in The Elephant pub run by Mike Cooper in the Butter Market and The Shades Coffee Bar, run by Sydney Luckington, which transformed into Reading's trendy music venue in the evening. The venue closed after a drugs bust in the sixties, but Syd then opened The White Horse, where the group became the resident act. Some of the songs they put together were written by Mike, including *Mick's Song* and *Mell's Song*,

which went on to become the theme tune for Chris and Andy's duo, Mellody Tickell, some of which have been recorded privately in excellent quality, but never released. Sally Oldfield later also gave the duo her then unused *Song of the Healer*, which also became part of their repertoire.

Patrick Ginnelly remembers Mike well from their time together at Presentation College in Reading during 1966, even though he did not stay long: 'His nickname was "Ape" because he was so much bigger than the rest of us, and he spent most of his free time at school with an older boy called Richard Rydel. He was also the class monitor and played for the football team'. Peter Cardani was particularly impressed by his chat up lines with girls. One weekend a few lads went back to his parents' house with a couple of girls, one of whom they all fancied. Mike was the one who was the most forward and asked if he could "climb up her ladder". He had spotted the snag in her tights and was making the most of it!

Although still only fourteen, Mike went on his first holiday without his parents that summer with Andy Holland and John Burgess, photographed here on the beach in Blanes, Spain.

The family moved to Redden Court Road, Harold Wood in Essex in 1967, where Mike attended Hornchurch Grammar and started his first music lessons. The teacher's approach, which required text book answers, frustrated Mike, as he preferred a less conventional approach which allowed him to demonstrate his compositional flair and remarkable guitar-picking techniques.

Nicola, a fellow pupil, recalls: 'I remember him telling us he was going to be a famous musician and we were very sceptical. He was very well spoken and rather arrogant, but he did kiss me once for a dare. He used to refer to me as "a rather large young lady" and once had to play Romeo to my Juliet in a class play reading! I rather liked him and I always use him as my claim to fame at social gatherings' (Friends Reunited website, 3rd February, 2011).

Chris Braclik stayed in contact with Mike after the move to Essex and borrowed his father's Morris 1000 pickup in August 1967 to drive himself, Andy Lawson, Mike, and another friend

known as 'The Rev' to the Edinburgh Festival, where they played gigs at the Fringe Club and busked to poetry at the Traverse Theatre. Andy Lawson has clear memories of freezing in the open back of the pickup whilst travelling all the way from Wallingford to Edinburgh, where they set up camp late at night in an open field. The next morning, they woke to hear voices around the tent, and emerged to find the Police outside, as they had pitched up on a golf course. With Mike still asleep in his sleeping bag, they quietly dismantled the tent and hid around the corner, to watch him wake in the open air, looking most bemused. After pitching their tent in the Catholic Chaplaincy in George Street for a few days, they ended up squatting in a house in Bristo Street for the rest of the trip. Returning home, they placed a tarpaulin over the back of the van for protection, and are grateful to this day that they didn't die of carbon monoxide poisoning. Many more gigs followed with the group at The Dolphin pub in Wallingford, close to where Chris lived with his parents.

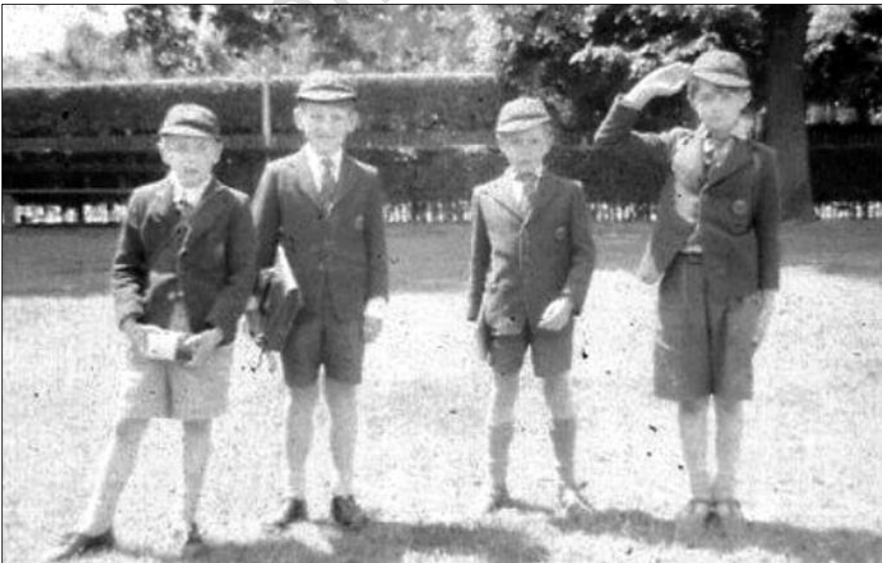
Mike had made enough money by this stage to buy himself a fabulous sounding hand-crafted Dick Knight guitar from a shop on Denmark Street, but found the action to be too high, so was not able to play it fast enough for his liking. In an attempt to resolve this, he filed down the saddle and then the frets himself, but made it unplayable by leaving the frets uneven, so Andy Holland, now an apprentice engineer, took over and fixed it for him. After making these modifications and replacing the steel strings with ultra-light silk-wound strings, the Knight had an electric-like action, which was much softer to play. This guitar impressed many who saw it and Dick Knight subsequently sold many more guitars as a result.

The Oldfields' turbulent family life clearly affected Mike deeply, forcing him into isolation at home, where he took refuge in developing his musical talents. The challenges facing his Mother meant he was very independent at an early age, and used to spend a lot of time out of the house, fixing and riding his motorbike, as well as going out on long motorbike trips with his friend George Offerdahl. Mike was probably not as socially isolated as he remembers though; although he saw himself as a fish out of water, many of those who have contributed their stories looked up to him, not only because of his physical presence, but also because of his confidence, cricket ability and guitar prowess. Determination to master the guitar and relative confidence to approach strangers were later to be critical in starting his career. Mike left school as soon as he could, aged fifteen and with just one 'O' level to pursue a musical career.

Kindheit

Die Kinder von Doktor Raymond Henry Oldfield und seiner irischen Frau, der Krankenschwester Maureen Bernadine Liston, wuchsen alle zu weltbekannten Musikern heran: Sally (*geb.* 8. April 1947), Terence (*geb.* 12. August 1949) und Michael (*geb.* 15. Mai 1953). Michael (Mike), der jüngste der drei, wurde im Battle Hospital in Reading, Berkshire, Großbritannien, geboren und ist der bekannteste seiner Geschwister geworden.

Mike verbrachte seine ersten Jahre in einem Haus in Monks Way, bevor die Familie 1956 in die Western Elms Avenue zog. Der scheinbar introvertierte Junge, der am liebsten allein spielte, Modelle baute, Radios und Fernseher auseinander nahm und wieder zusammensetzte, glaubt, er sei ein "Mutant oder ein Experiment der Natur, irgendwie unfähig zu normalen sozialen Beziehungen... Ich mochte andere Kinder nicht und sie mochten mich nicht" (*Changeling*).

Mike Oldfield (ganz rechts) als Schuljunge, von Peter Cardani

Seine erste Erfahrung mit der Schule als Fünfjähriger im St. Joseph's Convent war verwirrend, dauerte aber nur sechs Monate, bevor er auf die Highlands Junior wechselte, wo er seine "nützlichste Ausbildung" (*Changeling*) erhielt.

Ein Freund aus Kindertagen, Peter Cardani, erinnert sich, wie er mit Mike nach der Schule etwa eine Meile zu Fuß ging, um den Trolleybus nach Hause in Reading zu erwischen, wo es in der Nähe der Bushaltestelle ein Spielfeld gab. Ein paar Freunde trieben dort ihr Unwesen und veranstalteten Scheingefechte, und Peter machte dieses Foto mit seiner ersten Kamera, auf dem Mike (rechts) zu sehen ist, wie er sich als Soldat ausgibt. Widerwillig fügten sich die Jungen den strengen Regeln der Direktorin der Highlands Junior School, Mrs. Peach, die verlangte, dass sie immer adrett gekleidet sein und sogar außerhalb der Schule Mützen tragen mussten.

Die Oldfields hatten ein viertes Kind, das 1961 mit dem Down-Syndrom geboren wurde. Obwohl David nicht zu Hause geboren wurde, lebte er etwa ein Jahr lang. Während dieser Zeit war die Mutter für längere Zeit abwesend und litt an Depressionen, für die ihr süchtig machende Barbiturate verschrieben wurden. Da sie nicht schlafen konnte und durch die Geburt emotional gestört war, griff sie zum Alkohol und entfernte sich immer mehr von der Familie, was darin gipfelte, dass sie für einige Zeit in eine Anstalt eingewiesen wurde. Mike wurde immer isolierter, und die Zeit, die er allein in seinem Zimmer verbrachte, widmete er zunehmend dem Hören von Musik und dem Erlernen des Spiels auf der Eko-Gitarre seines Vaters, die er während seines Dienstes in der Royal Air Force in Ägypten während des Zweiten Weltkriegs erworben hatte. Die Musik wurde schnell zu Mikes

Zufluchtsort, und er machte sehr schnell Fortschritte auf der Gitarre.

John Wicks besuchte mit Mike die St. Edward's Preparatory School, als sie neun Jahre alt waren, und sie wurden gute Freunde. John wohnte etwa fünf Minuten entfernt in der Connaught Road: "Ich habe gute Erinnerungen an ihn aus dieser Zeit und hatte totale Ehrfurcht vor seinem offensichtlichen Talent, selbst in einem so jungen Alter. Obwohl er es wahrscheinlich nicht weiß, habe ich Gitarre spielen gelernt, indem ich ihm beim Spielen zusah. In der Tat habe ich eine ganze Menge von ihm gelernt! ' John spielte später in der Band *The Records*, die bei Virgin unter Vertrag stand und in den USA, wo er heute lebt, beachtliche Chart-Erfolge feierte.

Neben seinen musikalischen Fähigkeiten erinnert sich Peter Cardani daran, dass Mike beim Cricket brillant im Fast Bowling war. Er war nicht der Einzige, der Angst hatte, wenn Mike seinen langen, schnellen Lauf bis zum Knick begann und den Ball mit phänomenaler Geschwindigkeit von seinem langen Arm abwarf. Seine langen Arme kamen auch bei Boxkämpfen zum Einsatz, die nach der Schule von Mr. Pike, einem der jüngeren, beliebteren Lehrer, organisiert wurden. Mikes Armreichweite war so groß, dass er bei einer Gelegenheit einen riesigen Schlag ausführte und es schaffte, einen von Peters Vorderzähnen abzureißen, denn so etwas wie einen Mundschutz oder einen anderen Schutz gab es in jenen Tagen nicht!

Mr. Peach, der Schulleiter von St. Edwards, verteilte regelmäßig "Hasen"-Schläge in den Nacken und chinesische Verbrennungen an den Handgelenken, wenn er in Latein etwas falsch gemacht hatte, aber er muss ein Faible für Mike gehabt haben, denn er wählte ihn immer zu Weihnachten aus, um vorne in der Aula zu stehen und den Part des Pagen für seinen König

in der jährlichen Aufführung des Weihnachtsliedes "*Good King Wenceslas*" zu singen. Mike geriet allerdings in Schwierigkeiten, als er versuchte, Instant-Sonnenmilch nachzumachen. Als er eines Morgens in der Schule ankam, hatte er einen hässlichen gelben Farbton angenommen, vielleicht um die Mädchen nach der Schule zu beeindrucken oder um seine unglaublich nikotinverschmierten Finger zu verdecken. Jede Woche wurde in der Schulversammlung verkündet, welche Jungen mit dem Schreiben von 'Linien' oder dem Rohrstock bestraft wurden. Wenn die gefürchtete Zeit kam, folgte man dem Schulleiter eine alte steile Treppe hinauf auf den Dachboden des Schulhauses, wo man aufgefordert wurde, seine Zehen zu berühren. Der Schulleiter hob dann langsam den Rockzipfel des Schulblazers hoch, um die maximale Wirkung des Rohrstocks zu erzielen, nachdem er sich zunächst viel Zeit gelassen hatte, um zu zielen, so dass Sie in Ihren Schuhen zitterten. Nach der Züchtigung mussten Sie ihm die Hand schütteln und sagen: "Danke, Sir! "

Es war Mike, der Peter mit den Players No 6 Zigaretten bekannt machte, die sie hinter dem Lagerfeuer im Schulgarten rauchten. Die Zigaretten wurden an einem Automaten in der Nähe der Eisenbahnschneise gekauft, wo sie spielten. Eines Tages erwischte die Französischlehrerin sie beim Zigarettenkauf, als sie mit dem Bus vorbeifuhren. Sie tadelte sie, behielt es aber für sich und die Jungen kamen mit ihrem Vergehen davon.

Mikes Vater Raymond flog Modellflugzeuge im Prospect Park, wo die Jungen spielten, in der Nähe ihres Hauses. Einmal kämpfte Raymond damit, den Motor des Flugzeugs zu starten und schnippte wütend mit dem Propeller, als dieser endlich zündete, aber er schaffte es nicht, seine Hand schnell genug aus dem Weg zu bekommen, und der Propeller traf ihn an der

Rückseite seiner Finger und zog Blut. Als er es schließlich schaffte, das Flugzeug in die Luft zu bringen, flog es in die Ferne und war aus den Augen verloren. Das war lange vor funkgesteuerten Modellen und man musste einfach hoffen, dass irgendeine freundliche Seele es finden und an die Adresse auf dem Flugzeug zurückbringen würde.

Möglicherweise fehlte ihm das Geld für Zigaretten oder er sparte, um sich ein Motorrad zu kaufen, und bei einer Gelegenheit bot Mike bestimmte Gegenstände bei sich zu Hause zum Verkauf an. Peter kaufte einen Chemiebaukasten und eine Angelrute. Nachdem er in der Autobiografie über das Interesse seines Bruders am Angeln gelesen hat, glaubt Peter, dass es gut möglich ist, dass er gestohlenen Eigentum gekauft hat, das er heute noch hat und mit dem er im Laufe der Jahre so manche Bachforelle gefangen hat!

Andy Lawson kam auf dem Weg zur Schule immer am Haus der Oldfields vorbei und lernte Terry Oldfield in den Ferien kennen. Als sich herausstellte, dass Terrys jüngerer Bruder Gitarre lernte, schlug Andy vor, dass er sich mit seinem Freund Chris Braclik treffen könnte, der sich ebenfalls das Spielen beibrachte. Mick, wie er von Chris und Andy genannt wurde, verbrachte die meiste Zeit seiner Freizeit entweder zu Hause oder bei ihnen und spielte eine große Bandbreite an Musik. Obwohl er zu diesem Zeitpunkt noch nicht besonders geübt war, wurde er ein guter Freund von Chris, und sie übten regelmäßig zusammen. Mike hatte einen breiten Musikgeschmack und erkundete diese Welt und entwickelte seine Fähigkeiten als Musiker. Seine technischen Fähigkeiten verbesserten sich bald, indem er die Lieder der führenden Folkgitarristen dieser Zeit nachspielte, wie David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen und John Renbourn. Als Chris zwölf Jahre alt war, tauschte er

für ein paar Wochen seine sechssaitige Harmony Sovereign mit Mikes zwölfsaitiger Eko, woraufhin seine Fähigkeiten plötzlich durch die Decke gingen, so dass er fast alles spielen konnte. In den folgenden zwei Jahren wurde Mike extrem versiert, obwohl Andy sagt, dass ihm damals der Sinn für Melodien fehlte und er sich daran erinnert, dass seine Schwester Sally sich oft beschwerte, dass er zu viele Noten spielte.

Nachbar Andy Holland kam eines Tages von seiner Arbeit als Ingenieurlehrling zurück, als Mike mit seinem Gilera 175cc-Rennmotorrad vor seinem Tor vorfuhr und um Hilfe bat, da es eine Panne hatte. Nachdem er es repariert hatte, lud er Andy auf einen Kaffee ein, und von da an entwickelte sich ihre Freundschaft. Andy spielte auch Gitarre und trat zusammen mit Mike und Chris Braclik in den Folk-Clubs von Reading auf, wo sie meist traditionelle Lieder spielten. Das Trio spielte im Blues Club im The Elephant Pub, der von Mike Cooper im Butter Market betrieben wurde, und in der The Shades Coffee Bar, die von Sydney Luckington betrieben wurde und sich abends in das angesagte Musiklokal von Reading verwandelte. Das Lokal wurde nach einer Drogenrazzia in den Sechzigern geschlossen, aber Syd eröffnete daraufhin The White Horse, wo die Gruppe zum festen Act wurde. Einige der Songs, die sie zusammenstellten, wurden von Mike geschrieben, darunter *Mick's Song* und *Mell's Song*, der später zur Erkennungsmelodie des Duos von Chris und Andy, Melody Tickell, wurde. Einige dieser Songs wurden privat in ausgezeichneter Qualität aufgenommen, aber nie veröffentlicht. Sally Oldfield gab dem Duo später auch ihren damals unbenutzten *Song of the Healer*, der ebenfalls Teil ihres Repertoires wurde.

Patrick Ginnelly erinnert sich gut an Mike aus ihrer gemeinsamen Zeit am Presentation College in Reading im Jahr

1966, auch wenn er nicht lange blieb: "Sein Spitzname war "Ape", weil er so viel größer war als der Rest von uns, und er verbrachte die meiste Zeit seiner Freizeit in der Schule mit einem älteren Jungen namens Richard Rydel. Er war auch der Klassensprecher und spielte in der Fußballmannschaft". Peter Cardani war besonders von seinen Anmachsprüchen bei Mädchen beeindruckt. An einem Wochenende fuhren ein paar Jungs mit ein paar Mädchen zu seinem Elternhaus, von denen sie alle auf eines scharf waren. Mike war derjenige, der am dreistesten war und fragte, ob er "ihre Leiter hochklettern" könne. Er hatte den Haken in ihrer Strumpfhose entdeckt und machte das Beste daraus!

Obwohl er erst vierzehn war, machte Mike in diesem Sommer seinen ersten Urlaub ohne seine Eltern mit Andy Holland und John Burgess, hier am Strand von Blanes, Spanien.

Die Familie zog 1967 in die Redden Court Road, Harold Wood in Essex, wo Mike die Hornchurch Grammar besuchte und seinen ersten Musikunterricht erhielt. Der Ansatz des Lehrers,

der Antworten aus dem Lehrbuch verlangte, frustrierte Mike, da er eine weniger konventionelle Herangehensweise bevorzugte, die es ihm erlaubte, sein kompositorisches Gespür und seine bemerkenswerte Gitarren-Picking-Technik zu demonstrieren.

Nicola, eine Mitschülerin, erinnert sich: "Ich weiß noch, dass er uns erzählte, er würde ein berühmter Musiker werden, und wir waren sehr skeptisch. Er war sehr redegewandt und ziemlich arrogant, aber er küsste mich einmal wegen einer Mutprobe. Er bezeichnete mich immer als "eine ziemlich große junge Dame" und musste einmal in einer Klassenaufführung den Romeo für meine Julia spielen! Ich mochte ihn ziemlich gern und benutze ihn immer als meinen Anspruch auf Ruhm bei gesellschaftlichen Zusammenkünften" (Friends Reunited website, 3. Februar 2011).

Chris Braclik blieb nach dem Umzug nach Essex in Kontakt mit Mike und lieh sich im August 1967 den Morris 1000 Pickup seines Vaters, um sich selbst, Andy Lawson, Mike und einen weiteren Freund, der als "The Rev" bekannt war, zum Edinburgh Festival zu fahren, wo sie im Fringe Club auftraten und im Traverse Theatre zu Gedichten auftraten. Andy Lawson kann sich noch gut daran erinnern, wie er auf der Fahrt von Wallingford nach Edinburgh auf dem offenen Rücksitz des Pickups fror, wo sie spät in der Nacht ihr Lager auf einem offenen Feld aufschlugen. Am nächsten Morgen wachten sie auf, weil sie Stimmen um das Zelt herum hörten, und fanden die Polizei vor, weil sie auf einem Golfplatz gezeltet hatten. Während Mike noch in seinem Schlafsack schlief, bauten sie leise das Zelt ab und versteckten sich um die Ecke, um zu beobachten, wie er unter freiem Himmel erwachte und sehr verwirrt aussah. Nachdem sie ihr Zelt für ein paar Tage in der katholischen Kaplanei in der George Street aufgeschlagen hatten, hockten sie

schließlich für den Rest der Reise in einem Haus in der Bristo Street. Als sie nach Hause zurückkehrten, legten sie zum Schutz eine Plane über die Rückseite des Vans und sind bis heute dankbar, dass sie nicht an einer Kohlenmonoxidvergiftung gestorben sind. Es folgten viele weitere Auftritte mit der Gruppe im The Dolphin Pub in Wallingford, ganz in der Nähe, wo Chris mit seinen Eltern lebte.

Mike hatte zu diesem Zeitpunkt genug Geld verdient, um sich eine fabelhaft klingende, handgefertigte Dick-Knight-Gitarre aus einem Laden in der Denmark Street zu kaufen, fand aber die Saitenlage zu hoch, so dass er sie für seinen Geschmack nicht schnell genug spielen konnte. In einem Versuch, das Problem zu lösen, feilte er den Sattel und dann die Bünde selbst ab, machte sie aber unspielbar, indem er die Bünde ungleichmäßig ließ, so dass Andy Holland, jetzt ein auszubildender Ingenieur, übernahm und sie für ihn reparierte. Nachdem er diese Modifikationen vorgenommen und die Stahlsaiten durch ultraleichte, seidenumspinnene Saiten ersetzt hatte, hatte die Knight eine elektroähnliche Mechanik, die viel weicher zu spielen war. Diese Gitarre beeindruckte viele, die sie sahen, und Dick Knight verkaufte daraufhin viele weitere Guitars.

Das turbulente Familienleben der Oldfields beeinflusste Mike offensichtlich zutiefst und zwang ihn in die Isolation zu Hause, wo er Zuflucht fand, um seine musikalischen Talente zu entwickeln. Die Herausforderungen, mit denen seine Mutter konfrontiert war, bedeuteten, dass er schon früh sehr unabhängig war und viel Zeit außerhalb des Hauses verbrachte, um sein Motorrad zu reparieren und zu fahren, sowie lange Motorradtouren mit seinem Freund George Offerdahl zu unternehmen. Mike war wahrscheinlich nicht so sozial isoliert, wie er sich erinnert; obwohl er sich selbst als Fisch außerhalb des

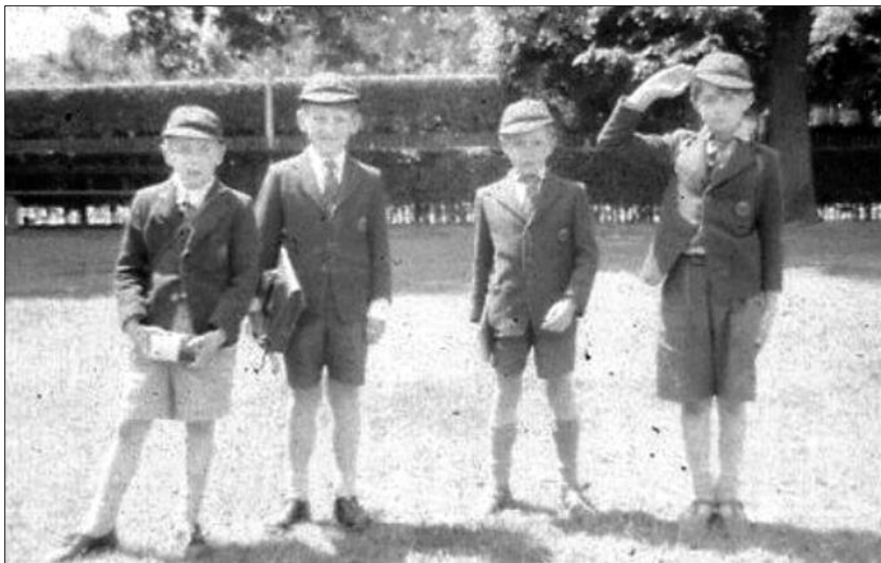
Wassers sah, schauten viele von denen, die ihre Geschichten beigesteuert haben, zu ihm auf, nicht nur wegen seiner physischen Präsenz, sondern auch wegen seines Selbstbewusstseins, seiner Fähigkeiten beim Cricket und seiner Gitarrenkünste. Die Entschlossenheit, die Gitarre zu beherrschen, und das relative Selbstvertrauen, auf Fremde zuzugehen, waren später entscheidend für den Beginn seiner Karriere. Mike verließ die Schule so schnell wie möglich, im Alter von fünfzehn Jahren und mit nur einem "O" Level, um eine musikalische Karriere zu verfolgen.

Free Translated Sample

Infancia

Los hijos del doctor Raymond Henry Oldfield y de su esposa irlandesa, la enfermera Maureen Bernadine Liston, se convirtieron en músicos de renombre mundial: Sally (*nacida* el 8 de abril de 1947), Terence (*nacido el* 12 de agosto de 1949) y Michael (*nacido* el 15 de mayo de 1953). Michael (Mike), el menor de los tres, nació en el hospital de Battle, en Reading, Berkshire, Reino Unido, y se ha convertido en el más conocido de sus hermanos.

Mike pasó sus primeros años en una casa de Monks Way antes de que la familia se trasladara a Western Elms Avenue en 1956. Un niño aparentemente introvertido que prefería jugar solo, construyendo maquetas, desmontando radios y televisores y volviéndolos a montar, cree que es un "mutante, o un experimento de la naturaleza, de alguna manera incapaz de establecer relaciones sociales normales... No me gustaban los demás niños y yo no les gustaba a ellos" (*Changeling*).

Mike Oldfield (extrema derecha) como escolar, por Peter Cardani

Su primera experiencia en la escuela como niño de cinco años en el Convento de San José fue desconcertante, pero sólo duró seis meses antes de trasladarse a Highlands Junior, donde obtuvo su "educación más útil" (*Changeling*).

Un amigo de la infancia, Peter Cardani, recuerda cómo solía caminar un kilómetro y medio con Mike después de la escuela para coger el trolebús a casa en Reading, donde había un campo de juego cerca de la parada del autobús. Unos cuantos amigos solían hacer un simulacro de pelea allí, y Peter tomó esta foto con su primera cámara, en la que se ve a Mike, a la derecha, simulando ser un soldado. A regañadientes, los chicos se ajustaban a las estrictas normas de la directora de la Highlands Junior School, la Sra. Peach, para ir elegantemente vestidos e incluso llevar gorras fuera de la escuela.

Los Oldfield tuvieron un cuarto hijo, nacido con síndrome de Down en 1961. Aunque David no fue llevado a vivir a casa, vivió cerca de un año, tiempo durante el cual su madre se ausentaba

durante largos períodos, sufriendo una depresión, para la que se le recetaron barbitúricos adictivos. Incapaz de dormir, y emocionalmente perturbada por el nacimiento, se aficionó al alcohol y se alejó de la unidad familiar, lo que culminó con su internamiento en una institución por períodos de tiempo. Mike se aisló cada vez más, y el tiempo que pasaba solo en su habitación lo dedicaba cada vez más a escuchar música y a aprender a tocar la guitarra Eko de su padre, adquirida mientras servía en la Real Fuerza Aérea en Egipto durante la Segunda Guerra Mundial. La música se convirtió rápidamente en el santuario de Mike, y progresó muy rápidamente con la guitarra.

John Wicks asistió a la escuela preparatoria St. Edward's con Mike cuando tenían nueve años, y se hicieron buenos amigos. John vivía a unos cinco minutos de distancia, en Connaught Road: "Tengo buenos recuerdos de él de aquella época, y estaba totalmente asombrado por su evidente talento, incluso a una edad tan temprana. Aunque probablemente no lo sepa, aprendí a tocar la guitarra viéndole tocar. De hecho, ¡aprendí muchas cosas de él! John pasó a tocar en *The Records*, firmado por Virgin, que tuvo un éxito considerable en las listas de éxitos de Estados Unidos, donde ahora reside.

Además de su habilidad musical, Peter Cardani recuerda que Mike era brillante en el lanzamiento rápido de cricket. No era el único que se aterrorizaba cuando Mike iniciaba su larga y veloz carrera hasta el pliegue y soltaba la bola con su largo brazo a una velocidad fenomenal. Sus largos brazos también se utilizaban en los combates de boxeo que organizaba después de la escuela el Sr. Pike, uno de los profesores más jóvenes y populares. El alcance de los brazos de Mike era tan grande que en una ocasión dio un gran golpe y consiguió romper uno de los dientes

delanteros de Peter, ¡ya que en aquella época no existía el protector bucal ni ninguna otra protección!

El Sr. Peach, el director de St Edwards, le propinaba regularmente golpes de "conejo" en el cuello y quemaduras chinas en las muñecas por equivocarse en latín, pero debía de tener debilidad por Mike, ya que siempre lo seleccionaba en Navidad para que se colocara en la parte delantera del salón de actos y cantara el papel del Paje a su Rey en la interpretación anual del cuento de Navidad *El Buen Rey Wenceslao*. Sin embargo, Mike se metió en problemas al probar el bronceado falso instantáneo. Una mañana llegó a la escuela con un desagradable tono amarillo, tal vez con la intención de impresionar a las chicas después de la escuela o para cubrir sus dedos increíblemente manchados de nicotina. Todas las semanas, durante la asamblea escolar, se anunciaba qué chicos iban a ser castigados con la escritura de "líneas" o con la vara. Cuando llegaba el temido momento, se seguía al director por una vieja y empinada escalera hasta el ático de la escuela, donde se te decía que te tocaras los dedos de los pies. El director levantaba lentamente la cola de la chaqueta de la escuela para garantizar el máximo impacto de la vara, después de tomarse un tiempo considerable para apuntar, lo que hacía que temblaras en tus zapatos. Después de la paliza, estabas obligado a darle la mano y decir: "¡Gracias, señor! "

Fue Mike quien introdujo a Peter en los cigarrillos Players No 6, que fumaban detrás de la hoguera del jardín de la escuela. Los cigarrillos se compraban en una máquina expendedora cercana a la vía férrea donde jugaban. Un día, la profesora de francés les sorprendió comprando cigarrillos mientras pasaban en el autobús. Les reprendió, pero se lo guardó para sí misma y los chicos se libraron de su fechoría.

El padre de Mike, Raymond, pilotaba aeromodelos en Prospect Park, donde los niños jugaban, cerca de su casa. En una ocasión, Raymond estaba luchando por poner en marcha el motor del avión y estaba moviendo furiosamente la hélice cuando por fin se encendió, pero no consiguió apartar la mano lo suficientemente rápido y ésta le golpeó en el dorso de los dedos y le hizo sangre. Cuando finalmente consiguió poner el avión en vuelo, éste se alejó en la distancia y se perdió de vista. Era mucho antes de que existieran los modelos de radiocontrol y había que esperar que algún alma bondadosa lo encontrara y lo devolviera a la dirección del avión.

Posiblemente faltó de dinero para cigarrillos, o tal vez ahorrando para comprar una moto, en una ocasión Mike puso a la venta ciertos artículos en su casa. Peter compró un juego de química y una caña de pescar. Después de leer en la autobiografía sobre el interés de su hermano por la pesca, Peter piensa que es muy probable que comprara objetos robados, que todavía conserva y que ha utilizado para pescar muchas truchas marrones a lo largo de los años.

Andy Lawson solía pasar por la casa de los Oldfield de camino al colegio y llegó a conocer a Terry Oldfield durante las vacaciones. Cuando se enteró de que el hermano pequeño de Terry estaba aprendiendo a tocar la guitarra, Andy le sugirió que tal vez quisiera reunirse con su amigo Chris Braclik, que también estaba aprendiendo a tocar. Mick, como lo conocían Chris y Andy, pasaba la mayor parte de su tiempo libre en su casa o en la de ellos, tocando una gran variedad de música. Aunque no era particularmente competente en esa etapa, Chris se convirtió en un buen amigo, y practicaban juntos con regularidad. Mike tenía un amplio gusto musical y estaba explorando ese mundo y desarrollando sus habilidades como

músico, y su capacidad técnica pronto mejoró al imitar las canciones de los principales guitarristas folk de la época, como David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen y John Renbourn. Chris cambió su Harmony Sovereign de seis cuerdas por la Eko de doce cuerdas de Mike durante unas semanas cuando tenía doce años, tras lo cual sus habilidades se dispararon de repente, de modo que casi podía tocar cualquier cosa. Durante los dos años siguientes, Mike se convirtió en un experto en la materia, aunque Andy dice que en aquella época le faltaba el sentido de la melodía y recuerda que su hermana Sally se quejaba con frecuencia de que tocaba demasiadas notas.

El vecino Andy Holland volvía un día de su trabajo como aprendiz de ingeniero cuando Mike se acercó a su puerta con su moto de carreras Gilera 175cc, pidiendo ayuda porque se había estropeado. Después de arreglarla, invitó a Andy a tomar un café y a partir de ahí surgió su amistad. Andy también tocaba la guitarra y se unió a Mike y Chris Braclik para actuar en los clubes de folk de Reading, sobre todo tocando canciones tradicionales. El trío tocaba en The Blues Club, en el pub The Elephant, dirigido por Mike Cooper, en el Butter Market, y en The Shades Coffee Bar, dirigido por Sydney Luckington, que se convertía en el local musical de moda de Reading por la noche. El local cerró tras una redada de drogas en los años sesenta, pero Syd abrió entonces The White Horse, donde el grupo se convirtió en el acto residente. Algunas de las canciones que compusieron fueron escritas por Mike, entre ellas *Mick's Song* y *Mell's Song*, que se convirtió en la melodía del dúo de Chris y Andy, Melody Tickell, algunas de las cuales han sido grabadas en privado con excelente calidad, pero nunca fueron publicadas. Más tarde, Sally Oldfield también regaló al dúo su entonces inédita *Song of the Healer*, que también pasó a formar parte de su repertorio.

Patrick Ginnelly recuerda bien a Mike de la época en que estuvieron juntos en el Presentation College de Reading durante 1966, aunque no se quedó mucho tiempo: 'Su apodo era "Mono" porque era mucho más grande que el resto de nosotros, y pasaba la mayor parte de su tiempo libre en el colegio con un chico mayor llamado Richard Rydel. También era el monitor de la clase y jugaba en el equipo de fútbol". A Peter Cardani le impresionaban especialmente sus frases para ligar con las chicas. Un fin de semana, unos cuantos chicos fueron a casa de sus padres con un par de chicas, una de las cuales les gustaba a todos. Mike fue el más atrevido y le preguntó si podía "subir por su escalera". Había visto el enganche de sus medias y lo estaba aprovechando al máximo.

Aunque sólo tenía catorce años, Mike se fue de vacaciones por primera vez sin sus padres ese verano con Andy Holland y John Burgess, fotografiados aquí en la playa de Blanes, España.

La familia se trasladó a Redden Court Road, Harold Wood, en Essex, en 1967, donde Mike asistió a Hornchurch Grammar y

comenzó sus primeras clases de música. El enfoque del profesor, que exigía respuestas de libro de texto, frustró a Mike, ya que prefería un enfoque menos convencional que le permitiera demostrar su instinto compositivo y sus notables técnicas para tocar la guitarra.

Nicola, una compañera de estudios, recuerda: "Recuerdo que nos dijo que iba a ser un músico famoso y que éramos muy escépticos. Era muy bien hablado y bastante arrogante, pero me besó una vez por un reto. Solía referirse a mí como "una jovencita bastante grande" y una vez tuvo que hacer de Romeo para mi Julieta en una lectura de una obra de teatro de la clase. Me caía bastante bien y siempre lo utilizo como reclamo en las reuniones sociales" (sitio web Friends Reunited, 3 de febrero de 2011).

Chris Braclik se mantuvo en contacto con Mike después de la mudanza a Essex y pidió prestada la camioneta Morris 1000 de su padre en agosto de 1967 para llevar a él mismo, a Andy Lawson, a Mike y a otro amigo conocido como "The Rev" al Festival de Edimburgo, donde actuaron en el Fringe Club y tocaron poesía en el Traverse Theatre. Andy Lawson recuerda claramente cómo se congeló en la parte trasera abierta de la camioneta mientras viajaba desde Wallingford hasta Edimburgo, donde acamparon a altas horas de la noche en un campo abierto. A la mañana siguiente, se despertaron y oyeron voces alrededor de la tienda, y salieron para encontrar a la policía fuera, ya que habían acampado en un campo de golf. Con Mike aún dormido en su saco de dormir, desmontaron la tienda en silencio y se escondieron en la esquina, para ver cómo se despertaba al aire libre, con cara de desconcierto. Después de montar la tienda en la capellanía católica de George Street durante unos días, acabaron acampando en una casa de Bristo Street durante el resto del viaje. Al volver a casa, colocaron una

lona sobre la parte trasera de la furgoneta para protegerse, y hoy en día agradecen no haber muerto envenenados por el monóxido de carbono. Siguieron muchos más conciertos con el grupo en el pub The Dolphin de Wallingford, cerca de donde Chris vivía con sus padres.

Mike había ganado suficiente dinero para comprarse una fabulosa guitarra Dick Knight hecha a mano en una tienda de Denmark Street, pero encontró que la acción era demasiado alta, por lo que no era capaz de tocarla lo suficientemente rápido para su gusto. En un intento de resolver esto, limó la selleta y luego los trastes él mismo, pero hizo que no se pudiera tocar al dejar los trastes desiguales, por lo que Andy Holland , ahora un aprendiz de ingeniero, se hizo cargo y lo arregló por él. Después de hacer estas modificaciones y de sustituir las cuerdas de acero por unas ultraligeras con entorchado de seda, la Knight tenía una acción parecida a la de las eléctricas, que era mucho más suave de tocar. Esta guitarra impresionó a muchos que la vieron y Dick Knight vendió posteriormente muchas más Guitars como resultado.

La turbulenta vida familiar de los Oldfield afectó profundamente a Mike, obligándole a aislarse en casa, donde se refugió en el desarrollo de su talento musical. Los retos a los que se enfrentaba su madre hicieron que fuera muy independiente a una edad temprana, y solía pasar mucho tiempo fuera de casa, arreglando y montando su moto, así como saliendo en largos viajes en moto con su amigo George Offerdahl. Sin embargo, es probable que Mike no estuviera tan aislado socialmente como recuerda; aunque se veía a sí mismo como un pez fuera del agua, muchos de los que han contribuido con sus historias le admiraban, no sólo por su presencia física, sino también por su confianza, su habilidad para el críquet y su destreza con la

guitarra. La determinación para dominar la guitarra y la relativa confianza para acercarse a extraños fueron más tarde fundamentales para iniciar su carrera. Mike dejó la escuela tan pronto como pudo, a los quince años y con un solo nivel "O", para seguir una carrera musical.

Free Translated Sample

Enfance

Les enfants du docteur Raymond Henry Oldfield et de son épouse irlandaise, l'infirmière Maureen Bernadine Liston, ont tous grandi pour devenir des musiciens de renommée mondiale : Sally (née le 8 avril 1947), Terence (né le 12 août 1949) et Michael (né le 15 mai 1953). Michael (Mike), le plus jeune des trois, est né à l'hôpital Battle à Reading, Berkshire, Royaume-Uni et est devenu le plus connu de ses frères et sœurs.

Mike a passé ses premières années dans une maison de Monks Way avant que la famille ne déménage à Western Elms Avenue en 1956. Un garçon apparemment introverti qui préférerait jouer seul, construire des maquettes, démonter et remonter des radios et des télévisions, il se croit un "mutant, ou une expérience de la nature, en quelque sorte incapable de relations sociales normales... Je n'aimais pas les autres enfants et ils ne m'aimaient pas" (*Changeling*).

Mike Oldfield (extrême droite) en écolier, par Peter Cardani

Sa première expérience scolaire à cinq ans au couvent Saint-Joseph a été déconcertante, mais n'a duré que six mois avant qu'il ne s'installe à Highlands Junior, où il a reçu son "éducation la plus utile" (*Changeling*).

Un ami d'enfance, Peter Cardani, se souvient qu'il avait l'habitude de marcher environ un kilomètre avec Mike après l'école pour prendre le trolleybus qui le ramènerait à Reading, où il y avait un terrain de jeu près de l'arrêt de bus. Quelques amis se moquaient des bagarres simulées qui s'y déroulaient, et Peter a pris cette photo avec son premier appareil photo, qui montre Mike, sur la droite, prétendant être un soldat. À contrecœur, les garçons se conformaient aux règles strictes de la directrice de l'école primaire de Highlands, Mme Peach, pour rester habillés élégamment et même porter des casquettes en dehors de l'école.

Les Oldfields ont eu un quatrième enfant, né avec le syndrome de Down en 1961. Bien que David n'ait pas été amené à vivre à la maison, il a vécu pendant environ un an, période pendant laquelle leur mère s'est absentée pendant de longues périodes, souffrant de dépression, pour laquelle on lui a prescrit des barbituriques entraînant une dépendance. Incapable de dormir, et perturbée émotionnellement par la naissance, elle s'est mise à boire et s'est éloignée de la cellule familiale, ce qui lui a valu d'être internée pendant un certain temps dans une institution. Mike s'est isolé et le temps qu'il passait seul dans sa chambre était de plus en plus consacré à l'écoute de la musique et à l'apprentissage de la guitare Eko de son père, acquise lors de son service dans la Royal Air Force en Égypte pendant la Seconde Guerre mondiale. La musique devient rapidement le sanctuaire de Mike, et il progresse très vite à la guitare.

John Wicks a fréquenté l'école préparatoire de St. Edward avec Mike lorsqu'ils avaient neuf ans, et ils sont devenus de bons amis. John vivait à environ cinq minutes de là, sur Connaught Road : "J'ai de bons souvenirs de lui à cette époque, et j'étais totalement impressionné par son talent évident, même à un si jeune âge. Bien qu'il ne le sache probablement pas, j'ai appris à jouer de la guitare en le regardant jouer. En fait, j'ai appris beaucoup de choses de lui ! John a ensuite joué dans *The Records*, signé chez Virgin, qui a connu un succès considérable aux États-Unis, où il réside maintenant.

En plus de ses talents musicaux, Peter Cardani se souvient que Mike était brillant au bowling rapide au cricket. Il n'était pas le seul à être terrifié lorsque Mike entamait sa longue course rapide vers le pli et lâchait la balle de son long bras à une vitesse phénoménale. Ses longs bras étaient également très utilisés dans les matchs de boxe, qui étaient organisés après l'école par M. Pike, l'un des plus jeunes et des plus populaires professeurs. La portée du bras de Mike était si grande qu'une fois, il a donné un énorme coup et a réussi à casser une des dents de devant de Peter, car il n'existait pas de protège-dents ou d'autre protection à cette époque !

M. Peach, le directeur de St Edwards, a régulièrement reçu des coups de poing de "lapin" dans le cou et des brûlures de chinois sur les poignets pour s'être trompé en latin, mais il devait avoir un faible pour Mike car il le choisissait toujours à Noël pour se tenir devant la salle de réunion et chanter le rôle du page à son roi dans l'interprétation annuelle du chant de Noël du *bon roi Venceslas*. Mais Mike a eu des ennuis en essayant une fausse crème solaire instantanée. Un matin, il est arrivé à l'école après avoir pris une méchante teinte jaune, peut-être pour essayer d'impressionner les filles après l'école ou pour couvrir ses doigts

incroyablement tachés de nicotine. Chaque semaine, lors de l'assemblée de l'école, on annonçait quels garçons étaient punis par l'écriture de "lignes" ou la canne. Lorsque le moment redouté arrivait, vous suiviez le directeur dans un vieil escalier raide jusqu'au grenier de l'école où l'on vous disait de toucher vos orteils. Le directeur soulevait alors lentement la queue de votre blazer d'écolier pour assurer un impact maximum de la canne après avoir d'abord pris un temps considérable pour viser, vous faisant trembler dans vos chaussures. Après avoir reçu votre canne, vous étiez obligé de lui serrer la main et de lui dire : "Merci, Monsieur ! ”

C'est Mike qui a présenté à Peter les cigarettes Players No 6, qu'ils fumaient derrière le feu de joie du jardin de l'école. Les cigarettes étaient achetées dans un distributeur automatique situé près de la voie ferrée où ils jouaient. Un jour, le professeur de français les a surpris en train d'acheter des cigarettes en passant dans le bus. Elle les a réprimandés, mais elle a gardé le secret et les garçons se sont enfuis avec leur délit.

Le père de Mike, Raymond, a piloté des modèles réduits d'avion dans le parc Prospect, où les garçons jouaient, près de leur maison. Une fois, Raymond avait du mal à faire démarrer le moteur de l'avion et faisait tourner furieusement l'hélice quand elle a finalement démarré, mais il n'a pas réussi à retirer sa main assez vite et celle-ci l'a frappé sur le dos de ses doigts et a fait couler du sang. Lorsqu'il a réussi à mettre l'avion en vol, celui-ci s'est envolé au loin et a été perdu de vue. C'était bien avant les modèles radio-commandés et il fallait espérer qu'une âme charitable le trouve et le renvoie à l'adresse indiquée sur l'avion.

Peut-être à court d'argent pour les cigarettes, ou peut-être pour économiser en vue de l'achat d'une moto, Mike a proposé un jour certains articles à la vente chez lui. Peter a acheté un

nécessaire de chimie et une canne à pêche. Après avoir lu dans l'autobiographie l'intérêt de son frère pour la pêche, Peter pense qu'il y a de fortes chances qu'il ait acheté des biens volés, qu'il a encore aujourd'hui et qu'il les ait utilisés pour attraper de nombreuses truites brunes au fil des ans !

Andy Lawson passait devant la maison des Oldfield sur le chemin de l'école et faisait la connaissance de Terry Oldfield pendant les vacances. Lorsqu'il s'est rendu compte que le jeune frère de Terry apprenait la guitare, Andy lui a suggéré de rencontrer son ami Chris Braclik, qui lui aussi apprenait à jouer. Mick, comme Chris et Andy l'appelaient, passait la plupart de son temps libre à la maison ou chez eux, à jouer une grande variété de musique. Bien qu'il ne soit pas particulièrement compétent à ce stade, Chris est quand même devenu un bon ami et ils s'entraînent ensemble régulièrement. Mike avait un goût prononcé pour la musique et explorait ce monde. Il développa ses compétences de musicien et ses capacités techniques en imitant les chansons des principaux guitaristes folk de l'époque, tels que David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen et John Renbourn. Chris a échangé son Harmony Sovereign à six cordes avec l'Eko à douze cordes de Mike pendant quelques semaines lorsqu'il avait douze ans, après quoi ses capacités ont soudainement explosé, de sorte qu'il pouvait presque tout jouer. Au cours des deux années suivantes, Mike est devenu extrêmement accompli, même si Andy dit qu'il manquait de sens de la mélodie à l'époque et se souvient que sa sœur Sally se plaignait fréquemment qu'il jouait trop de notes.

Le voisin Andy Holland revenait de son travail d'apprenti ingénieur un jour où Mike s'approchait de sa porte sur sa moto de course Gilera 175cc, demandant de l'aide car elle était tombée en panne. Après l'avoir réparée, Andy a été invité à prendre un

café et leur amitié s'est poursuivie. Andy a également joué de la guitare et s'est joint à Mike et Chris Braclik pour se produire dans les clubs folkloriques de Reading, en jouant principalement des chansons traditionnelles. Le trio jouait au Blues Club dans le pub The Elephant, tenu par Mike Cooper, au Butter Market et au Shades Coffee Bar, tenu par Sydney Luckington, qui se transformait le soir en lieu de musique à la mode de Reading. La salle a fermé après une descente de police dans les années 60, mais Syd a ensuite ouvert The White Horse, où le groupe est devenu le groupe résident. Certaines des chansons qu'ils ont composées ont été écrites par Mike, notamment *Mick's Song* et *Mell's Song*, qui est devenue la chanson thème du duo de Chris et Andy, Melody Tickell, dont certaines ont été enregistrées en privé en excellente qualité, mais n'ont jamais été publiées. Plus tard, Sally Oldfield a également donné au duo son *Song of the Healer*, alors inutilisé, qui est également devenu une partie de leur répertoire.

Patrick Ginnelly se souvient bien de Mike, du temps qu'ils ont passé ensemble au Presentation College à Reading en 1966, même s'il n'y est pas resté longtemps : "Son surnom était "Ape" parce qu'il était beaucoup plus grand que nous tous, et il passait la plupart de son temps libre à l'école avec un garçon plus âgé appelé Richard Rydel. Il était aussi le moniteur de la classe et jouait pour l'équipe de football". Peter Cardani était particulièrement impressionné par ses lignes de chat avec les filles. Un week-end, quelques garçons sont retournés chez ses parents avec deux filles, dont l'une leur plaisait à tous. Mike était celui qui était le plus en avant et lui a demandé s'il pouvait "grimper à son échelle". Il avait repéré l'accroc dans ses collants et en profitait !

Bien qu'il n'ait que quatorze ans, Mike a passé ses premières vacances sans ses parents cet été-là avec Andy Holland et John Burgess, photographiés ici sur la plage de Blanes, en Espagne.

En 1967, la famille déménage à Redden Court Road, Harold Wood dans l'Essex, où Mike suit la grammaire Hornchurch et commence ses premiers cours de musique. L'approche du professeur, qui exigeait des réponses dans un manuel, frustrait Mike, car il préférait une approche moins conventionnelle qui lui permettait de démontrer son talent de compositeur et ses remarquables techniques de jeu de guitare.

Nicola, un camarade de classe, se souvient : "Je me souviens qu'il nous a dit qu'il allait devenir un musicien célèbre et nous étions très sceptiques. Il parlait très bien et était plutôt arrogant, mais il m'a embrassé une fois pour un défi. Il me qualifiait de "jeune fille assez grande" et il a dû jouer Roméo à ma Juliette dans une pièce de théâtre de classe ! Je l'aimais bien et je l'utilise toujours pour revendiquer ma célébrité lors des réunions sociales" (site web Friends Reunited, 3 février 2011).

Chris Braclik est resté en contact avec Mike après son déménagement dans l'Essex et a emprunté le pick-up Morris 1000 de son père en août 1967 pour conduire lui-même, Andy Lawson, Mike et un autre ami connu sous le nom de "The Rev" au Festival d'Édimbourg, où ils ont joué au Fringe Club et se sont adonnés à la poésie au Traverse Theatre. Andy Lawson se souvient très bien d'avoir gelé à l'arrière du pick-up pendant le trajet de Wallingford à Édimbourg, où ils ont installé leur campement tard dans la nuit dans un champ ouvert. Le lendemain matin, ils se sont réveillés pour entendre des voix autour de la tente, et sont sortis pour trouver la police à l'extérieur, comme ils l'avaient fait sur un terrain de golf. Alors que Mike dormait encore dans son sac de couchage, ils ont discrètement démonté la tente et se sont cachés dans le coin, pour le regarder se réveiller en plein air, l'air le plus stupéfait. Après avoir planté leur tente dans l'aumônerie catholique de George Street pendant quelques jours, ils ont fini par squatter une maison de Bristo Street pour le reste du voyage. De retour chez eux, ils ont placé une bâche à l'arrière de la camionnette pour se protéger, et sont reconnaissants à ce jour de ne pas être morts d'un empoisonnement au monoxyde de carbone. De nombreux autres concerts ont suivi avec le groupe au pub The Dolphin à Wallingford, près de l'endroit où Chris vivait avec ses parents.

Mike avait gagné assez d'argent à ce stade pour s'acheter une fabuleuse guitare Dick Knight faite à la main dans un magasin de Denmark Street, mais il trouvait l'action trop intense et ne pouvait donc pas en jouer assez vite à son goût. Pour tenter de résoudre ce problème, il lima lui-même le sillet de chevalet puis les frettes, mais le rendit injouable en laissant les frettes inégales, si bien qu'Andy Holland, devenu apprenti ingénieur,

prit la relève et le répara pour lui. Après avoir apporté ces modifications et remplacé les cordes en acier par des cordes ultra légères enroulées sur soie, le chevalier avait une action semblable à celle de l'électricité, ce qui était beaucoup plus doux à jouer. Cette guitare a impressionné beaucoup de gens qui l'ont vue et Dick Knight a par la suite vendu beaucoup plus de Guitars.

La vie familiale turbulente des Oldfields a clairement affecté Mike profondément, le forçant à s'isoler chez lui, où il s'est réfugié pour développer ses talents musicaux. Les défis auxquels sa mère l'a confronté l'ont rendu très indépendant dès son plus jeune âge, et il passait beaucoup de temps en dehors de la maison, à réparer et à conduire sa moto, ainsi qu'à faire de longs voyages à moto avec son ami George Offerdahl. Mike n'était probablement pas aussi isolé socialement qu'il ne le croit ; bien qu'il se voyait comme un poisson hors de l'eau, beaucoup de ceux qui ont contribué à leurs histoires l'admiraient, non seulement en raison de sa présence physique, mais aussi de sa confiance en soi, de ses capacités au cricket et de ses prouesses à la guitare. Sa détermination à maîtriser la guitare et sa confiance relative pour approcher les étrangers ont été plus tard déterminantes pour le début de sa carrière. Mike a quitté l'école dès qu'il a pu, à l'âge de quinze ans et avec un seul niveau "O" pour poursuivre une carrière musicale.

Infanzia

I figli del dottor Raymond Henry Oldfield e della sua moglie irlandese, l'infermiera Maureen Bernadine Liston, sono diventati tutti musicisti di fama mondiale: Sally (*nata* l'8 aprile 1947), Terence (*nato il* 12 agosto 1949) e Michael (*nato il* 15 maggio 1953). Michael (Mike), il più giovane dei tre, è nato nell'ospedale di Battle a Reading, Berkshire, Regno Unito ed è diventato il più noto dei suoi fratelli.

Mike trascorse i suoi primi anni in una casa a Monks Way prima che la famiglia si trasferisse a Western Elms Avenue nel 1956. Un ragazzo apparentemente introverso che preferiva giocare da solo, costruendo modellini, smontando e rimontando radio e televisori, crede di essere un "mutante, o un esperimento della natura, in qualche modo incapace di normali relazioni sociali... Non mi piacevano gli altri bambini e io non piacevo a loro" (*Changeling*).

Mike Oldfield (all'estrema destra) come scolaro, di Peter Cardani

La sua prima esperienza scolastica a cinque anni al convento di St Joseph fu sconcertante, ma durò solo sei mesi prima di trasferirsi a Highlands Junior, dove ottenne la sua "educazione più utile" (*Changeling*).

Un amico d'infanzia, Peter Cardani, ricorda come era solito camminare per circa un miglio con Mike dopo la scuola per prendere il filobus verso casa a Reading, dove c'era un campo da gioco vicino alla fermata dell'autobus. Alcuni amici si divertivano a fare finte risse lì, e Peter scattò questa foto con la sua prima macchina fotografica, che mostra Mike, sulla destra, che finge di essere un soldato. A malincuore, i ragazzi si conformarono alle rigide regole della direttrice della Highlands Junior School, la signora Peach, di rimanere vestiti elegantemente e persino di indossare cappelli fuori dalla scuola.

Gli Oldfield ebbero un quarto figlio, nato con la sindrome di Down nel 1961. Anche se David non fu portato a vivere in casa, visse per circa un anno, durante il quale la loro madre sarebbe stata assente per lunghi periodi, soffrendo di depressione, per la quale le furono prescritti barbiturici che davano dipendenza. Incapace di dormire, ed emotivamente disturbata dal parto, si diede all'alcool e si allontanò dal nucleo familiare, culminando con il suo ricovero per periodi di tempo in un istituto. Mike si isolò sempre di più, e il suo tempo passato da solo nella sua stanza fu sempre più dedicato ad ascoltare musica e ad imparare a suonare la chitarra Eko di suo padre, acquistata durante il servizio nella Royal Air Force in Egitto durante la seconda guerra mondiale. La musica diventa rapidamente il santuario di Mike, che progredisce molto rapidamente alla chitarra.

John Wicks ha frequentato la scuola St. Edward's Preparatory con Mike quando avevano nove anni, e sono diventati buoni

amici. John viveva a circa cinque minuti di distanza in Connaught Road: "Ho dei bei ricordi di lui da quel periodo, ed ero in totale soggezione del suo evidente talento, anche a un'età così giovane. Anche se probabilmente lui non lo sa, ho imparato a suonare la chitarra guardandolo suonare. In effetti ho imparato un sacco di cose da lui! John ha continuato a suonare nei *The Records*, firmati Virgin, che hanno avuto un notevole successo nelle classifiche negli Stati Uniti, dove ora risiede.

Oltre alla sua abilità musicale, Peter Cardani ricorda che Mike era brillante nel bowling veloce nel cricket. Non era il solo ad essere terrorizzato quando Mike iniziava la sua lunga corsa veloce fino alla crease e rilasciava la palla dal suo lungo braccio ad una velocità fenomenale. Le sue lunghe braccia erano anche molto utili negli incontri di boxe, che venivano organizzati dopo la scuola dal signor Pike, uno degli insegnanti più giovani e popolari. La portata del braccio di Mike era così grande che in un'occasione gli diede un colpo enorme e riuscì a rompere uno dei denti anteriori di Peter, dato che a quei tempi non esistevano parodonti o altre protezioni!

Il signor Peach, il preside di St Edwards, dispensava regolarmente pugni "coniglio" al collo e bruciature cinesi sui polsi per aver sbagliato le cose in latino, ma doveva avere un debole per Mike perché lo sceglieva sempre a Natale per stare davanti all'aula magna e cantare la parte del Paggio al suo Re nella rappresentazione annuale del Canto di Natale del *Buon Re Venceslao*. Mike si mise nei guai provando una lozione abbronzante istantanea. Una mattina arrivò a scuola con una brutta tonalità di giallo, forse per cercare di impressionare le ragazze dopo la scuola o per coprire le sue dita incredibilmente sporche di nicotina. Ogni settimana, durante l'assemblea scolastica, venivano annunciati i ragazzi che sarebbero stati

puniti con la scrittura di 'righe' o con la canna. Quando arrivava il temuto momento, si seguiva il preside su per una vecchia scala ripida fino alla soffitta della scuola, dove si diceva di toccarsi le dita dei piedi. Il preside sollevava lentamente la coda della tua giacca della scuola assicurandoti il massimo impatto della canna dopo averci messo molto tempo a prendere la mira, facendoti tremare le scarpe. Dopo la tua fustigazione eri obbligato a stringergli la mano e dire: "Grazie, signore! ”

Fu Mike a introdurre Peter alle sigarette Players No 6, che fumavano dietro il falò del giardino della scuola. Le sigarette venivano comprate da un distributore automatico vicino al taglio della ferrovia dove giocavano. Un giorno, l'insegnante di francese li sorprese a comprare le sigarette mentre passavano sull'autobus. Li rimproverò, ma se lo tenne per sé e i ragazzi se la cavarono con il loro misfatto.

Il padre di Mike, Raymond, faceva volare gli aeromodelli a Prospect Park, dove i ragazzi giocavano, vicino alla loro casa. Una volta Raymond stava lottando per far partire il motore dell'aereo e stava girando furiosamente l'elica quando finalmente si accese, ma non riuscì a togliere la mano abbastanza velocemente e questa lo colpì sul dorso delle dita facendogli uscire il sangue. Quando alla fine riuscì a far volare l'aereo, volò via in lontananza e fu perso di vista. Questo era molto prima dei modelli radiocomandati e si doveva solo sperare che qualche anima gentile lo trovasse e lo riportasse all'indirizzo dell'aereo.

Forse a corto di soldi per le sigarette, o forse per risparmiare per comprare una moto, una volta Mike mise in vendita alcuni oggetti a casa sua. Peter comprò un set di chimica e una canna da pesca. Dopo aver letto nell'autobiografia dell'interesse di suo fratello per la pesca, Peter pensa che ci sia una buona possibilità

che abbia comprato oggetti rubati, che ha ancora oggi e che ha usato per catturare molte trote di fiume nel corso degli anni!

Andy Lawson passava davanti alla casa degli Oldfield mentre andava a scuola e conobbe Terry Oldfield durante le vacanze. Quando emerse che il fratello minore di Terry stava imparando a suonare la chitarra, Andy gli suggerì di incontrarsi con il suo amico Chris Braclik, che stava anch'egli insegnando a suonare. Mick, come era conosciuto da Chris e Andy, passava la maggior parte del suo tempo libero a casa o a casa loro, suonando una grande varietà di musica. Sebbene non fosse particolarmente abile in quella fase, Chris divenne comunque un buon amico e si esercitavano insieme regolarmente. Mike aveva un ampio gusto musicale e stava esplorando quel mondo e sviluppando le sue abilità di musicista e la sua capacità tecnica migliorò presto imitando le canzoni dei principali chitarristi folk dell'epoca, come David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen e John Renbourn. Chris scambiò la sua Harmony Sovereign a sei corde con la Eko a dodici corde di Mike per alcune settimane quando aveva dodici anni, dopo di che le sue capacità salirono improvvisamente alle stelle, tanto che poteva suonare quasi tutto. Durante i due anni successivi, Mike divenne estremamente compiuto, anche se Andy dice che all'epoca gli mancava il senso della melodia e ricorda che la sorella Sally si lamentava spesso che suonava troppe note.

Il vicino Andy Holland stava tornando dal lavoro come apprendista ingegnere un giorno quando Mike si avvicinò al suo cancello con la sua moto da corsa Gilera 175cc, chiedendo aiuto perché si era rotta. Dopo averla riparata, Andy fu invitato ad entrare per un caffè e da lì nacque la loro amicizia. Andy suonava anche la chitarra e si unì a Mike e Chris Braclik per esibirsi nei club folk di Reading, suonando soprattutto canzoni tradizionali.

Il trio suonava al The Blues Club nel pub The Elephant gestito da Mike Cooper nel Butter Market e al The Shades Coffee Bar, gestito da Sydney Luckington, che la sera si trasformava nel locale musicale di tendenza di Reading. Il locale chiuse dopo una retata per droga negli anni sessanta, ma Syd aprì poi The White Horse, dove il gruppo divenne il resident act. Alcune delle canzoni che misero insieme furono scritte da Mike, tra cui *Mick's Song* e *Mell's Song*, che divenne la sigla del duo di Chris e Andy, Melody Tickell, alcune delle quali sono state registrate privatamente in ottima qualità, ma mai pubblicate. Sally Oldfield più tardi diede al duo anche la sua allora inutilizzata *Song of the Healer*, che divenne anch'essa parte del loro repertorio.

Patrick Ginnelly ricorda bene Mike dal loro periodo insieme al Presentation College di Reading nel 1966, anche se non rimase a lungo: "Il suo soprannome era "Ape" perché era molto più grande di tutti noi, e passava la maggior parte del suo tempo libero a scuola con un ragazzo più grande di nome Richard Rydel. Era anche il monitore di classe e giocava nella squadra di calcio". Peter Cardani era particolarmente impressionato dalle sue battute con le ragazze. Un fine settimana alcuni ragazzi tornarono a casa dei suoi genitori con un paio di ragazze, una delle quali piaceva a tutti. Mike fu il più sfacciato e chiese se poteva "salire sulla sua scala". Aveva individuato l'intoppo nei suoi collant e ne stava approfittando!

Anche se aveva solo quattordici anni, Mike fece la sua prima vacanza senza i suoi genitori quell'estate con Andy Holland e John Burgess, qui fotografato sulla spiaggia di Blanes, in Spagna.

La famiglia si trasferisce a Redden Court Road, Harold Wood nell'Essex nel 1967, dove Mike frequenta la Hornchurch Grammar e inizia le sue prime lezioni di musica. L'approccio dell'insegnante, che richiedeva risposte da libro di testo, frustrava Mike, poiché preferiva un approccio meno convenzionale che gli permetteva di dimostrare il suo talento compositivo e le sue notevoli tecniche di chitarra.

Nicola, un compagno di scuola, ricorda: "Ricordo che ci disse che sarebbe diventato un musicista famoso e noi eravamo molto scettici. Parlava molto bene ed era piuttosto arrogante, ma una volta mi ha baciato per una sfida. Si riferiva a me come "una ragazza piuttosto grande" e una volta ha dovuto interpretare Romeo con la mia Giulietta in una lettura di una recita di classe! Mi piaceva abbastanza e lo uso sempre come pretesto per la mia fama alle riunioni sociali" (sito web di Friends Reunited, 3 febbraio 2011).

Chris Braclik rimase in contatto con Mike dopo il trasferimento nell'Essex e prese in prestito il pick-up Morris

1000 di suo padre nell'agosto 1967 per portare se stesso, Andy Lawson, Mike e un altro amico conosciuto come "The Rev" al Festival di Edimburgo, dove suonarono al Fringe Club e suonarono la poesia al Traverse Theatre. Andy Lawson ha chiari ricordi del congelamento nel retro aperto del pick-up mentre viaggiavano da Wallingford a Edimburgo, dove si accamparono a tarda notte in un campo aperto. La mattina dopo, si svegliarono per sentire delle voci intorno alla tenda, ed emersero per trovare la polizia fuori, dato che si erano accampati in un campo da golf. Con Mike ancora addormentato nel suo sacco a pelo, smontarono tranquillamente la tenda e si nascosero dietro l'angolo, per guardarlo mentre si svegliava all'aria aperta, con un'aria molto confusa. Dopo aver piantato la tenda nella cappellania cattolica di George Street per alcuni giorni, finirono per occupare una casa in Bristo Street per il resto del viaggio. Tornando a casa, misero un telone sul retro del furgone per proteggersi, e sono grati ancora oggi di non essere morti per avvelenamento da monossido di carbonio. Seguirono molti altri concerti con il gruppo al pub The Dolphin a Wallingford, vicino a dove Chris viveva con i suoi genitori.

A questo punto Mike aveva fatto abbastanza soldi per comprarsi una favolosa chitarra artigianale di Dick Knight in un negozio di Denmark Street, ma trovò che l'action era troppo alta, quindi non era in grado di suonarla abbastanza velocemente per i suoi gusti. Nel tentativo di risolvere questo problema, ha limato lui stesso la selletta e poi i tasti, ma l'ha resa ingiocabile lasciando i tasti irregolari, così Andy Holland, ora apprendista ingegnere, è subentrato e l'ha riparata per lui. Dopo aver fatto queste modifiche e aver sostituito le corde d'acciaio con corde ultraleggere avvolte nella seta, la Knight aveva un'azione simile a quella delle elettriche, che era molto più morbida da suonare.

Questa chitarra impressionò molti che la videro e Dick Knight successivamente vendette molte altre Guitars come risultato.

La turbolenta vita familiare degli Oldfields ha chiaramente colpito Mike profondamente, costringendolo all'isolamento in casa, dove si è rifugiato nello sviluppo del suo talento musicale. Le sfide affrontate da sua madre lo portarono ad essere molto indipendente in tenera età, ed era solito passare molto tempo fuori casa, riparando e guidando la sua moto, così come uscire per lunghi viaggi in moto con il suo amico George Offerdahl. Mike probabilmente non era così socialmente isolato come ricorda; sebbene si vedesse come un pesce fuor d'acqua, molti di coloro che hanno contribuito con le loro storie lo ammiravano, non solo per la sua presenza fisica, ma anche per la sua sicurezza, l'abilità nel cricket e l'abilità con la chitarra. La determinazione a padroneggiare la chitarra e la relativa fiducia nell'avvicinare gli sconosciuti furono in seguito fondamentali per l'inizio della sua carriera. Mike lasciò la scuola non appena poté, a quindici anni e con un solo livello 'O', per intraprendere la carriera musicale.

Dzieciństwo

Dzieci doktora Raymonda Henry'ego Oldfielda i jego irlandzkiej żony, pielęgniarki Maureen Bernadine Liston, wyrosły na światowej sławy muzyków: Sally (ur. 8 kwietnia, 1947), Terence (ur. 12 sierpnia, 1949) i Michael (ur. 15 maja, 1953). Michael (Mike), najmłodszy z trójki, urodził się w szpitalu Battle w Reading, Berkshire, w Wielkiej Brytanii i stał się najbardziej znanym z rodzeństwa.

Pierwsze lata życia Mike spędził w domu przy Monks Way, zanim w 1956 r. rodzina przeniosła się na Western Elms Avenue. Pozornie introwertyczny chłopiec, który wolał bawić się sam, budować modele, rozbierać i ponownie składać radia i telewizory, wierzy, że jest "mutantem, albo eksperymentem natury, w jakiś sposób niezdolnym do normalnych relacji społecznych... Nie lubiłem innych dzieci, a one nie lubiły mnie" (*Changeling*).

Mike Oldfield (po prawej) jako uczeń, autor: Peter Cardani

Jego pierwsze doświadczenie szkolne jako pięciolatek w klasztorze św. Józefa było oszałamiające, ale trwało tylko sześć miesięcy, zanim przeniósł się do Highlands Junior, gdzie zdobył "najbardziej użyteczną edukację" (*Changeling*).

Przyjaciel z dzieciństwa, Peter Cardani, pamięta, jak chodził z Mike'em po szkole około kilometra, aby złapać trolejbus do domu w Reading, gdzie było boisko w pobliżu przystanku autobusowego. Kilku kolegów urządzało tam pozorowane bójki, a Peter zrobił to zdjęcie swoim pierwszym aparatem, na którym widać Mike'a po prawej stronie udającego żołnierza. Niechętnie, chłopcy podporządkowali się surowym zasadom dyrektorki Highlands Junior School, pani Peach, aby pozostać elegancko ubranym, a nawet nosić czapki poza szkołą.

Oldfieldowie mieli czwarte dziecko, które urodziło się z zespołem Downa w 1961 roku. W tym czasie ich matka była nieobecna przez długi czas, cierpiąc na depresję, na którą przepisywano jej uzależniające barbiturany. Nie mogąc spać i będąc rozchwianą emocjonalnie po porodzie, zaczęła nadużywać alkoholu i oddaliła się od rodziny, co doprowadziło do tego, że została umieszczona na pewien czas w zakładzie zamkniętym. Mike stał się bardziej odizolowany, a czas spędzany samotnie w swoim pokoju coraz częściej poświęcał na słuchanie muzyki i naukę gry na gitarze Eko ojca, którą nabył podczas służby w Królewskich Siłach Powietrznych w Egipcie w czasie II wojny światowej. Muzyka szybko stała się jego sanktuarium, a Mike bardzo szybko robił postępy w grze na gitarze.

John Wicks uczęszczał do szkoły St. Edward's Preparatory razem z Mikiem, kiedy mieli po dziewięć lat, i zostali dobrymi przyjaciółmi. John mieszkał około pięciu minut drogi od niego na Connaught Road: "Mam miłe wspomnienia z tamtego okresu

i byłem w całkowitym podziwieniu dla jego oczywistego talentu, nawet w tak młodym wieku. Choć on sam pewnie o tym nie wie, nauczyłem się grać na gitarze, obserwując jego grę. W rzeczywistości nauczyłem się od niego bardzo wielu rzeczy! John grał w zespole *The Records*, sygnowanym przez Virgin, który odniósł znaczący sukces w USA, gdzie obecnie mieszka.

Peter Cardani wspomina, że oprócz zdolności muzycznych Mike był genialny w szybkiej grze w krykieta. Nie tylko on był przerażony, gdy Mike zaczynał swój długi szybki bieg w kierunku linii boiska i wypuszczał piłkę z długiego ramienia z fenomenalną prędkością. Jego długie ramiona były również wykorzystywane w walkach bokserskich, które organizował po lekcjach pan Pike, jeden z młodszych i bardziej popularnych nauczycieli. Zasięg ramion Mike'a był tak duży, że pewnego razu wykonał potężny zamach i udało mu się złamać jeden z przednich zębów Petera, ponieważ w tamtych czasach nie było czegoś takiego jak ochraniacz na zęby lub inna ochrona!

Pan Peach, dyrektor St Edwards, regularnie wymierzał "królicze" ciosy w kark i chińskie oparzenia na nadgarstkach za błędy w łacinie, ale musiał mieć miękkie miejsce dla Mike'a, ponieważ zawsze wybierał go na Boże Narodzenie, aby stanął z przodu auli i zaśpiewał część strony do swojego króla w corocznym wykonaniu kolędy "*Dobry król Wacław*". Mike nie dostał się do kłopotów próbując natychmiastowego fałszywego balsamu do opalania chociaż. Pewnego ranka przybył do szkoły i zmienił kolor na paskudny odcień żółci, być może po to, by zaimponować dziewczynom po szkole lub by ukryć swoje poplamione nikotyną palce. Co tydzień na apelu szkolnym ogłaszano, którzy chłopcy zostali ukarani pisaniem 'kresiek' lub laską. Kiedy nadchodziła ta straszna chwila, szliście za dyrektorem szkoły po starych, stromych schodach na strych

domu szkolnego, gdzie kazano wam dotknąć palców u stóp. Dyrektor powoli podnosił ogon marynarki szkolnej, aby zapewnić maksymalne uderzenie trzciny, po tym jak najpierw nie spieszył się z celowaniem, powodując drżenie butów. Po chłościście miałeś obowiązek uściskać mu dłoń i powiedzieć: "Dziękuję, panie dyrektorze!"

To właśnie Mike zapoznał Petera z papierosami Players No 6, które palili za ogniskiem w szkolnym ogrodzie. Papierosy były kupowane z automatu w pobliżu torów kolejowych, na których grali. Pewnego dnia nauczycielka francuskiego przyłapała ich na kupowaniu papierosów, gdy przejeżdżali autobusem. Udzieliła im nagany, ale zachowała to dla siebie i chłopcom uszło na sucho ich przewinienie.

Ojciec Mike'a, Raymond, latał modelami samolotów w Prospect Park, gdzie chłopcy się bawili, niedaleko ich domu. Pewnego razu Raymond walczył o uruchomienie silnika samolotu i wściekle kręcił śmigłem, kiedy w końcu wystrzelił, ale nie zdążył wystarczająco szybko odsunąć ręki i śmigło uderzyło go w tył palców, co spowodowało krwawienie. Kiedy w końcu udało mu się uruchomić samolot, odleciał on w dal i zniknął z pola widzenia. Było to na długo przed modelami sterowanymi radiowo i trzeba było mieć nadzieję, że jakaś życzliwa dusza znajdzie i zwróci go na adres podany na samolocie.

Być może brakowało mu pieniędzy na papierosy, a może oszczędzał na zakup motocykla, więc pewnego razu Mike oferował pewne przedmioty na sprzedaż w swoim domu. Peter kupił zestaw chemiczny i wędkę. Po przeczytaniu w autobiografii o zainteresowaniu brata wędkarstwem, Peter uważa, że istnieje duże prawdopodobieństwo, że kupił kradzioną własność, którą ma do dziś i przy jej pomocy złowił przez lata niejednego brązowego pstrąga!

Andy Lawson mijał dom Oldfieldów w drodze do szkoły i poznał Terry'ego Oldfielda w czasie wakacji. Kiedy okazało się, że młodszy brat Terry'ego uczy się gry na gitarze, Andy zasugerował, że może chciałby się spotkać ze swoim przyjacielem Chrisem Braclikiem, który również uczył się grać. Mick, jak nazywali go Chris i Andy, spędzał większość swojego wolnego czasu w domu lub u nich, grając najróżniejszą muzykę. Chociaż na tym etapie nie był szczególnie biegły, Chris stał się jego dobrym przyjacielem i regularnie razem ćwiczyli. Mike miał szeroki gust muzyczny i odkrywał ten świat oraz rozwijał swoje umiejętności jako muzyk, a jego możliwości techniczne szybko się poprawiły dzięki naśladowaniu utworów czołowych gitarzystów folkowych tamtych czasów, takich jak David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen i John Renbourn. W wieku dwunastu lat Chris zamienił na kilka tygodni swoją sześciostunową Harmony Sovereign na dwunastostrunową Eko Mike'a, po czym jego umiejętności nagle wzrosły do tego stopnia, że mógł grać niemal na wszystkim. W ciągu kolejnych dwóch lat Mike stał się niezwykle utalentowany, choć Andy twierdzi, że brakowało mu wtedy wyczucia melodii i wspomina siostrę Sally, która często narzekała, że gra za dużo nut.

Sąsiad Andy Holland wracał pewnego dnia z pracy jako praktykant inżynierski, kiedy Mike podjechał pod jego bramę na swoim motocyklu wyścigowym Gilera 175 cm³, prosząc o pomoc, ponieważ motocykl się zepsuł. Po naprawieniu motocykla Andy został zaproszony na kawę i od tego momentu ich przyjaźń się rozwinęła. Andy grał również na gitarze i dołączył do Mike'a i Chrisa Braclików, którzy występowali w klubach folkowych w Reading, grając głównie tradycyjne pieśni. Trio grało w The Blues Club w pubie The Elephant prowadzonym przez Mike'a Coopera w Butter Market oraz w The Shades Coffee Bar

prowadzonym przez Sydneya Luckingtona, który wieczorem przekształcał się w modne miejsce muzyczne w Reading. Lokal ten został zamknięty po narkotykowej aferze w latach sześćdziesiątych, ale Syd otworzył wtedy The White Horse, gdzie grupa stała się rezydentem. Niektóre z ich piosenek zostały napisane przez Mike'a, w tym *Mick's Song* i *Mell's Song*, która stała się motywem przewodnim duetu Chrisa i Andy'ego, Melody Tickell, a niektóre z nich zostały nagrane prywatnie w doskonałej jakości, ale nigdy nie zostały wydane. Sally Oldfield później również podarowała duetowi swoją nieużywaną wówczas *Song of the Healer*, która również stała się częścią ich repertuaru.

Patrick Ginnelly dobrze pamięta Mike'a z czasów ich wspólnej nauki w Presentation College w Reading w 1966 r., mimo że nie został tam długo: "Miał przezwisko "Małpa", ponieważ był dużo większy od nas, a większość wolnego czasu w szkole spędzał ze starszym chłopcem o imieniu Richard Rydel. Był też klasowym obserwatorem i grał w drużynie piłkarskiej". Peter Cardani był pod szczególnym wrażeniem jego tekstów na czacie z dziewczynami. Pewnego weekendu kilku chłopaków wróciło do domu jego rodziców z kilkoma dziewczynami, z których jedna im się podobała. Mike był tym, który był najbardziej bezpośredni i zapytał, czy mogłby "wejść na jej drabinę". Zauważył zatrask w jej rajstopach i chciał to wykorzystać!

Chociaż wciąż miał zaledwie czternaście lat, tego lata Mike po raz pierwszy wyjechał na wakacje bez rodziców wraz z Andym Hollandem i Johnem Burgessem, sfotografowani tutaj na plaży w Blanes w Hiszpanii.

W 1967 roku rodzina przeniosła się na Redden Court Road, Harold Wood w Essex, gdzie Mike uczęszczał do Hornchurch Grammar i rozpoczął pierwsze lekcje muzyki. Podejście nauczyciela, który wymagał odpowiedzi z podręcznika, frustrowało Mike'a, ponieważ wolał mniej konwencjonalne podejście, które pozwoliło mu zademonstrować talent kompozytorski i niezwykle techniki gry na gitarze.

Nicola, koleżanka z klasy, wspomina: "Pamiętam, jak mówił nam, że zostanie sławnym muzykiem, a my byliśmy bardzo sceptyczni. Był bardzo dobrze wygadany i raczej arogancki, ale raz mnie pocałował za odwagę. Odnosił się do mnie jak do "dość dużej młodej damy" i raz musiał zagrać Romea przy mojej Julii w klasowym czytaniu sztuki! Raczej go polubiłam i zawsze używam go jako mojego powodu do sławy na spotkaniach towarzyskich" (strona internetowa Friends Reunited, 3 lutego 2011 r.).

Chris Braclik pozostawał w kontakcie z Mikiem po przeprowadzce do Essex i pożyczył Morrisa 1000 pickupa

swojego ojca w sierpniu 1967 roku, aby zawieźć siebie, Andy'ego Lawsons, Mike'a i innego przyjaciela znanego jako 'The Rev' na Festiwal w Edynburgu, gdzie grali koncerty w Fringe Club i śpiewali poezję w Traverse Theatre. Andy Lawson dobrze pamięta, jak zamierzali w otwartej tylnej kanapie pickupa podczas podróży z Wallingford do Edynburga, gdzie późno w nocy rozbili obóz na otwartym polu. Następnego ranka obudzili się, słysząc głosy wokół namiotu, i wyłonili się, aby znaleźć policję na zewnątrz, ponieważ rozbili się na polu golfowym. Gdy Mike wciąż spał w swoim śpiworze, po cichu zdemontowali namiot i ukryli się za rogiem, by obserwować, jak budzi się na świeżym powietrzu, wyglądając na bardzo zdumionego. Po rozbiciu namiotu w katolickiej kaplicy przy George Street na kilka dni, na resztę podróży przykucnęli w domu przy Bristo Street. Wracając do domu, założyli plandekę na tył vana dla ochrony i do dziś są wdzięczni, że nie umarli od zatrucia tlenkiem węgla. Później odbyło się jeszcze wiele koncertów z udziałem grupy w pubie The Dolphin w Wallingford, niedaleko miejsca, gdzie Chris mieszkał z rodzicami.

Na tym etapie Mike zarobił wystarczająco dużo pieniędzy, aby kupić sobie bajecznie brzmiącą, ręcznie robioną gitarę Dicka Knighta ze sklepu na Denmark Street, ale odkrył, że jej akcja jest zbyt wysoka, więc nie był w stanie grać na niej wystarczająco szybko. Próbując temu zaradzić, sam spiłował siodełko, a następnie progi, ale sprawił, że nie dało się na niej grać, pozostawiając nierówne progi, więc Andy Holland, obecnie praktykant inżynier, przejął ją i naprawił za niego. Po wprowadzeniu tych modyfikacji i wymianie stalowych strun na ultralekkie struny z jedwabiu, Knight miał akcję zbliżoną do elektrycznej, na której grało się znacznie przyjemniej. Gitara ta

zrobiła wrażenie na wielu, którzy ją widzieli, a Dick Knight sprzedał później wiele innych Guitars.

Burzliwe życie rodzinne The Oldfields wyraźnie głęboko dotknęło Mike'a, zmuszając go do izolacji w domu, gdzie schronienie znajdował w rozwijaniu swoich talentów muzycznych. Wyzwania stojące przed jego matką sprawiły, że już w młodym wieku był bardzo niezależny i spędzał dużo czasu poza domem, naprawiając i jeżdżąc na swoim motocyklu, a także wyjeżdżając na długie motocyklowe wycieczki ze swoim przyjacielem George'em Offerdahlem. Mike prawdopodobnie nie był tak odizolowany społecznie, jak to sobie przypomina; mimo że uważał się za rybę bez wody, wielu z tych, którzy opowiedzieli swoje historie, podziwiała go nie tylko ze względu na jego fizyczną obecność, ale także z powodu pewności siebie, umiejętności gry w krykieta i gry na gitarze. Determinacja w dążeniu do opanowania gry na gitarze i względna pewność siebie w kontaktach z nieznanymi okazały się później decydujące dla rozpoczęcia jego kariery. Mike rzucił szkołę tak szybko, jak tylko mógł, w wieku piętnastu lat, z zaledwie jednym poziomem "O", aby rozpocząć karierę muzyczną.

A infância

Os filhos do Dr. Raymond Henry Oldfield e sua esposa irlandesa, a enfermeira Maureen Bernadine Liston, cresceram para se tornarem músicos de renome mundial: Sally (b 8 de Abril de 1947), Terence (b 12 de Agosto de 1949) e Michael (b 15 de Maio de 1953). Michael (Mike), o mais novo dos três, nasceu no hospital Battle em Reading, Berkshire, Reino Unido, e tornou-se o mais conhecido dos seus irmãos.

Mike passou seus primeiros anos em uma casa em Monks Way antes de a família se mudar para a Western Elms Avenue, em 1956. Um rapaz aparentemente introvertido que preferia brincar sozinho, construindo modelos, desmontando rádios e televisões e remontando-as, ele acredita que é um "mutante, ou uma experiência da natureza, de alguma forma incapaz de ter relações sociais normais... Eu não gostava de outras crianças e elas não gostavam de mim" (*Changeling*).

Mike Oldfield (extrema direita) como um estudante, por Peter Cardani

A sua primeira experiência de escola aos cinco anos no Convento de São José foi desconcertante, mas só durou seis meses antes de se mudar para Highlands Junior, onde ganhou a sua "educação mais útil" (*Changeling*).

Um amigo de infância, Peter Cardani, lembra-se de como costumava andar cerca de uma milha com Mike depois da escola para apanhar o trólei para casa em Reading, onde havia um campo de jogos perto da paragem do autocarro. Alguns amigos costumavam brincar de ter brigas simuladas lá, e Peter tirou esta foto com sua primeira câmara, que mostra Mike, à direita, fingindo ser um soldado. Relutantemente, os rapazes cumpriam as regras estritas da diretora da Highlands Junior School, Sra. Peach, para se manterem vestidos de forma inteligente e até usarem bonés fora da escola.

Os Oldfields tiveram um quarto filho, nascido com síndrome de Down, em 1961. Embora David não tenha sido trazido para viver em casa, ele viveu cerca de um ano, durante o qual a mãe deles estaria ausente por longos períodos, sofrendo de depressão, para a qual lhe foi prescrito barbitúricos viciantes. Incapaz de dormir, e emocionalmente perturbada pelo parto, ela tomou álcool e se afastou da unidade familiar, culminando em ser seccionada por períodos de tempo em uma instituição. Mike ficou mais isolado, e seu tempo passado sozinho em seu quarto era cada vez mais dedicado a ouvir música e aprender a tocar a guitarra Eko de seu pai, adquirida enquanto servia na Força Aérea Real no Egito durante a Segunda Guerra Mundial. A música rapidamente se tornou o santuário de Mike, e ele progrediu muito rapidamente na guitarra.

John Wicks frequentou a escola preparatória de St. Edward com Mike quando eles tinham nove anos, e tornaram-se bons

amigos. John viveu a cerca de cinco minutos de distância em Connaught Road: 'Tenho boas lembranças dele daquela época, e fiquei totalmente admirado com o seu talento óbvio, mesmo em tão tenra idade. Embora ele provavelmente não o saiba, aprendi a tocar guitarra vendo-o tocar. Na verdade, aprendi muitas coisas com ele! John passou a tocar no *The Records*, assinou com a Virgin, que teve um sucesso considerável nos EUA, onde agora reside.

Além de sua habilidade musical, Peter Cardani lembra que Mike era brilhante no boliche rápido em cricket. Ele não estava sozinho em ficar aterrorizado quando Mike começava sua longa corrida rápida até o vinco e soltava a bola de seu longo braço a uma velocidade fenomenal. Os seus longos braços também foram muito utilizados em jogos de boxe, que foram organizados depois das aulas pelo Sr. Pike, um dos professores mais jovens e populares. O alcance do braço de Mike foi tão grande que, numa ocasião, ele deu um grande golpe e conseguiu quebrar um dos dentes da frente de Peter, pois naquela época não havia nenhum protetor bucal ou outra proteção!

O Sr. Peach, o diretor de St Edwards, deu socos regulares no pescoço e queimaduras chinesas nos pulsos por ter errado as coisas em latim, mas ele deve ter tido um fraquinho por Mike, pois ele sempre o selecionou no Natal para ficar na frente do salão de assembléia e cantar a parte da página para o seu rei na apresentação anual do Cântico de Natal do *Bom Rei Wenceslas*. No entanto, Mike meteu-se em sarilhos ao experimentar um falso bronzeador instantâneo. Chegou à escola uma manhã tendo ficado com um tom de amarelo desagradável, talvez para tentar impressionar as meninas depois da escola ou para tapar os seus dedos incrivelmente manchados de nicotina. Todas as semanas, durante a assembleia escolar, eram feitos anúncios

sobre quais os rapazes que estavam a ser castigados com a escrita de 'linhas' ou com a bengala. Quando chegava o temido momento, você seguia o diretor por uma velha escadaria íngreme até o sótão da casa da escola, onde lhe diziam para tocar os dedos dos pés. O director levantava lentamente a cauda do seu blazer da escola assegurando o máximo impacto da bengala depois de ter demorado bastante tempo com a sua pontaria, fazendo-o tremer nos seus sapatos. Depois da sua bengala você era obrigado a apertar a mão com ele e dizer: "Obrigado, senhor!"

Foi Mike quem apresentou Peter aos Players No 6 cigarros, que eles fumavam atrás da fogueira do jardim da escola. Os cigarros eram comprados de uma máquina de venda automática perto do corte ferroviário onde eles tocavam. Um dia, o professor de francês apanhou-os a comprar cigarros enquanto passavam no autocarro. Ela repreendeu-os, mas guardou para si e os rapazes escaparam com o seu delito.

O pai de Mike, Raymond, pilotou aviões modelo no Prospect Park, onde os rapazes jogaram, perto da sua casa. Em uma ocasião, Raymond estava lutando para ligar o motor do avião e estava atirando furiosamente a hélice quando finalmente disparou, mas ele não conseguiu tirar a mão do caminho rápido o suficiente e isso o atingiu na parte de trás dos dedos e derramou sangue. Quando ele finalmente conseguiu colocar o avião em vôo, ele voou para a distância e se perdeu de vista. Isso foi muito antes de modelos controlados por rádio e você só tinha que esperar que algum tipo de alma o encontrasse e o devolvesse ao endereço no avião.

Possivelmente com falta de dinheiro para cigarros, ou talvez economizando para comprar uma motocicleta, em uma ocasião Mike estava oferecendo certos itens para venda em sua casa.

Peter comprou um conjunto de química e uma cana de pesca. Depois de ler na autobiografia sobre o interesse de seu irmão em pescar, Peter acha que há uma boa chance de ele ter comprado uma propriedade roubada, que ele ainda tem hoje e a usou para pegar muitas trutas marrons ao longo dos anos!

Andy Lawson costumava passar na casa de Oldfield a caminho da escola e conheceu Terry Oldfield durante as férias. Quando surgiu que o irmão mais novo de Terry estava aprendendo guitarra, Andy sugeriu que ele talvez quisesse se encontrar com seu amigo Chris Braclik, que também estava se ensinando a tocar. Mick, como era conhecido por Chris e Andy, passava a maior parte do seu tempo livre em casa ou na casa deles, tocando uma grande variedade de música. Apesar de não ser particularmente proficiente nessa fase, Chris ainda se tornou um bom amigo, e eles praticavam juntos regularmente. Mike tinha um amplo gosto musical e estava explorando esse mundo e desenvolvendo suas habilidades como músico e sua capacidade técnica logo melhorou ao imitar as canções dos principais guitarristas populares da época, como David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen e John Renbourn. Chris trocou seu Harmony Sovereign de seis cordas com o Eko de doze cordas de Mike por algumas semanas, quando ele tinha doze anos, depois do que suas habilidades subitamente subiram ao telhado, de modo que ele podia quase tocar qualquer coisa. Durante os dois anos seguintes, Mike tornou-se extremamente realizado, embora Andy diga que lhe faltava um sentido de melodia na altura e se lembre da irmã Sally queixando-se frequentemente de que ele estava a tocar demasiadas notas.

O vizinho Andy Holland estava voltando do trabalho como um aprendiz de engenharia um dia quando Mike se aproximou de seu portão na sua moto de corrida Gilera 175cc, pedindo ajuda,

pois ela havia se avariado. Depois de consertá-la, Andy foi convidado para tomar um café e a amizade deles partiu dali. Andy também tocou guitarra e juntou-se a Mike e Chris Braclik para se apresentarem nos clubes folclóricos de Reading, na sua maioria tocando canções tradicionais. O trio tocava no The Blues Club no The Elephant pub dirigido por Mike Cooper no Butter Market e no The Shades Coffee Bar, dirigido por Sydney Luckington, que se transformou no local de música da moda do Reading à noite. O local fechou após uma apreensão de drogas nos anos sessenta, mas Syd abriu então o The White Horse, onde o grupo se tornou o ato residente. Algumas das músicas que eles montaram foram escritas por Mike, incluindo *Mick's Song* e *Mell's Song*, que se tornaram a música tema para a dupla de Chris e Andy, Mellody Tickell, algumas das quais foram gravadas privadamente em excelente qualidade, mas nunca foram lançadas. Sally Oldfield mais tarde também deu à dupla sua então inutilizada *Song of the Healer*, que também se tornou parte do repertório deles.

Patrick Ginnelly lembra-se bem do tempo que passaram juntos na Presentation College em Reading, em 1966, embora não tenha ficado muito tempo: 'Seu apelido era "Ape" porque era muito maior do que o resto de nós, e passou a maior parte do tempo livre na escola com um rapaz mais velho chamado Richard Rydel. Ele também era o monitor da classe e jogava para a equipe de futebol'. Peter Cardani ficou particularmente impressionado com as suas conversas com as raparigas. Num fim-de-semana, alguns rapazes voltaram para casa dos pais com um par de raparigas, uma das quais todos eles gostavam. Mike foi o mais avançado e perguntou se podia "subir a escada dela". Ele tinha visto o obstáculo nos collants dela e estava a aproveitar ao máximo!

Apesar de ainda ter apenas catorze anos, Mike passou as suas primeiras férias sem os pais naquele verão com Andy Holland e John Burgess, fotografados aqui na praia de Blanes, Espanha.

A família mudou-se para Redden Court Road, Harold Wood em Essex em 1967, onde Mike frequentou a Gramática Hornchurch e começou suas primeiras aulas de música. A abordagem do professor, que exigia respostas de livros de texto, frustrou Mike, pois ele preferia uma abordagem menos convencional que lhe permitisse demonstrar seu talento composicional e técnicas notáveis de pegada de violão.

Nicola, um colega aluno, recorda: "Lembro-me de ele nos dizer que ia ser um músico famoso e nós estávamos muito cépticos". Ele era muito bem falado e bastante arrogante, mas me beijou uma vez por uma ousadia. Ele costumava se referir a mim como "uma jovem bastante grande" e uma vez teve que tocar Romeu para minha Julieta em uma leitura de peça de teatro de classe! Eu gostava muito dele e sempre o usei como minha afirmação de

fama em reuniões sociais" (Friends Reunited website, 3 de fevereiro de 2011).

Chris Braclik ficou em contato com Mike após a mudança para Essex e pegou emprestada a pickup Morris 1000 de seu pai em agosto de 1967 para dirigir a si mesmo, Andy Lawson, Mike e outro amigo conhecido como 'The Rev' para o Festival de Edimburgo, onde eles tocaram shows no Clube Fringe e foram buscar poesia no Traverse Theatre. Andy Lawson tem memórias claras de congelamento nas costas abertas da pickup enquanto viajava de Wallingford até Edimburgo, onde montaram acampamento tarde da noite em um campo aberto. Na manhã seguinte, eles acordaram para ouvir vozes ao redor da tenda, e emergiram para encontrar a polícia do lado de fora, já que eles tinham acampado em um campo de golfe. Com Mike ainda dormindo em seu saco de dormir, eles desmontaram silenciosamente a tenda e se esconderam na esquina, para vê-lo acordar ao ar livre, com um ar muito agitado. Depois de montar a tenda na Capelania Católica na Rua George por alguns dias, eles acabaram se agachando em uma casa na Rua Bristo para o resto da viagem. Voltando para casa, eles colocaram uma lona sobre a parte de trás da van para proteção, e estão gratos a este dia por não terem morrido de envenenamento por monóxido de carbono. Seguiram-se muitos outros shows com o grupo no pub The Dolphin em Wallingford, perto de onde Chris morava com seus pais.

Mike tinha ganho dinheiro suficiente neste palco para comprar uma fabulosa guitarra Dick Knight de uma loja na Denmark Street, mas achou a acção demasiado alta, por isso não foi capaz de a tocar suficientemente rápido para o seu gosto. Numa tentativa de resolver isso, ele mesmo limpou a sela e depois os trastes, mas tornou-o impossível de tocar, deixando os

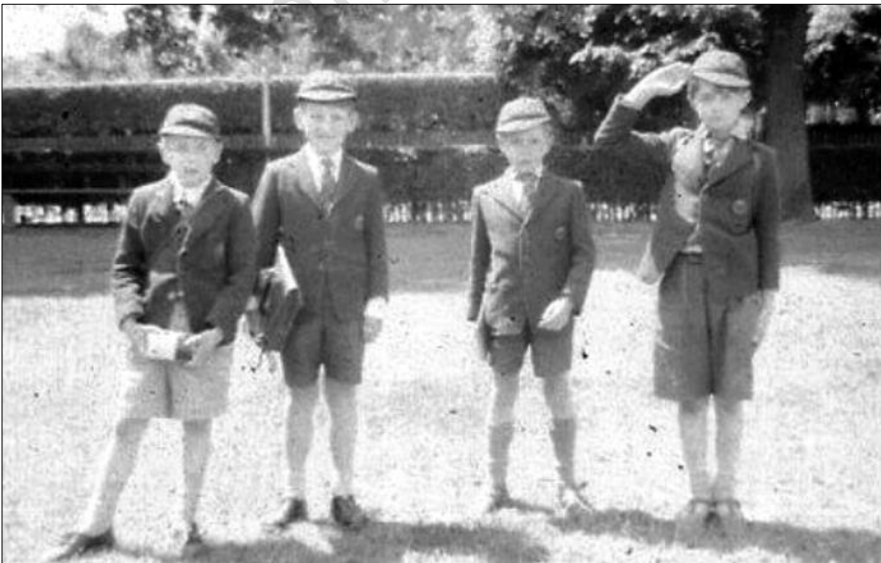
trastes irregulares, então Andy Holland , agora um engenheiro aprendiz, assumiu o comando e consertou-o para ele. Depois de fazer estas modificações e substituir as cordas de aço por cordas de seda ultra-leves, o Cavaleiro teve uma acção eléctrica, que foi muito mais suave de tocar. Esta guitarra impressionou muitos que a viram e Dick Knight posteriormente vendeu muito mais Guitars como resultado.

A turbulenta vida familiar dos Oldfields claramente afetou profundamente Mike, forçando-o ao isolamento em casa, onde ele se refugiou no desenvolvimento de seus talentos musicais. Os desafios enfrentados por sua mãe fizeram com que ele fosse muito independente desde cedo, e costumava passar muito tempo fora de casa, consertando e pilotando sua motocicleta, além de sair em longas viagens de moto com seu amigo George Offerdahl. Mike provavelmente não estava tão isolado socialmente quanto se lembra; embora se visse como um peixe fora d'água, muitos dos que contribuíram com suas histórias o admiraram, não só por causa de sua presença física, mas também por causa de sua confiança, habilidade com o críquete e destreza com a guitarra. A determinação de dominar a guitarra e a relativa confiança para se aproximar de estranhos foram mais tarde críticos no início da sua carreira. Mike deixou a escola assim que pôde, aos quinze anos e com apenas um nível 'O' para seguir uma carreira musical.

Kindertijd

De kinderen van dokter Raymond Henry Oldfield en zijn Ierse vrouw, verpleegster, Maureen Bernadine Liston groeiden allen op tot wereldberoemde musici: Sally (*geb.* 8 april, 1947), Terence (*geb.* 12 augustus, 1949) en Michael (*geb.* 15 mei, 1953). Michael (Mike), de jongste van de drie, werd geboren in het Battle ziekenhuis in Reading, Berkshire, UK en is de bekendste van zijn broers en zussen geworden.

Mike bracht zijn eerste jaren door in een huis in Monks Way voordat het gezin in 1956 naar Western Elms Avenue verhuisde. Hij is een schijnbaar introverte jongen die het liefst alleen speelt, modellen bouwt, radio's en televisies uit elkaar haalt en weer in elkaar zet. Hij gelooft dat hij een 'mutant is, of een experiment van de natuur, op de een of andere manier niet in staat tot normale sociale relaties... Ik mocht andere kinderen niet en zij mochten mij niet' (*Changeling*).

Mike Oldfield (uiterst rechts) als een schooljongen, door Peter Cardani

Zijn eerste schoolervaring als vijfjarige in St Joseph's Convent was verbijsterend, maar duurde slechts zes maanden voordat hij naar Highlands Junior ging, waar hij zijn "meest nuttige opleiding" kreeg (*Changeling*).

Een jeugdvriend, Peter Cardani, herinnert zich hoe hij na schooltijd met Mike een kilometer liep om de trolleybus naar huis in Reading te nemen, waar vlakbij de bushalte een speelveld was. Een paar vrienden maakten daar schijngevechten en Peter nam deze foto met zijn eerste camera, waarop Mike, rechts, doet alsof hij een soldaat is. Met tegenzin moesten de jongens zich houden aan de strenge regels van de directrice van de Highlands Junior School, mevrouw Peach, om netjes gekleed te blijven en zelfs buiten school petten te dragen.

De Oldfields kregen een vierde kind, geboren met het syndroom van Down in 1961. Hoewel David niet thuis kwam wonen, bleef hij ongeveer een jaar in huis. In die periode was hun moeder lange tijd afwezig en leed aan depressies, waarvoor zij verslavende barbituraten kreeg voorgeschreven. Omdat ze niet kon slapen en emotioneel gestoord was door de bevalling, nam ze haar toevlucht tot alcohol en raakte ze ver verwijderd van het gezin, wat uiteindelijk leidde tot haar opname in een inrichting voor bepaalde tijd. Mike raakte steeds meer geïsoleerd en de tijd die hij alleen op zijn kamer doorbracht, besteedde hij steeds meer aan het luisteren naar muziek en het leren spelen op de Eko gitaar van zijn vader, die hij had gekocht toen hij tijdens de Tweede Wereldoorlog bij de Royal Air Force in Egypte diende. Muziek werd al snel Mike's heiligdom, en hij boekte zeer snelle vooruitgang op de gitaar.

John Wicks zat samen met Mike op de St. Edward's Preparatory school toen ze negen waren, en ze werden goede

vrienden. John woonde ongeveer vijf minuten verderop in Connaught Road: 'Ik heb dierbare herinneringen aan hem uit die tijd, en was vol ontzag voor zijn overduidelijke talent, zelfs op zo'n jonge leeftijd. Hoewel hij het waarschijnlijk niet weet, heb ik gitaar leren spelen door hem te zien spelen. In feite heb ik een heleboel dingen van hem geleerd! John ging later spelen in *The Records*, getekend bij Virgin, dat veel succes had in de VS, waar hij nu woont.

Peter Cardani herinnert zich dat Mike, naast zijn muzikale talent, ook briljant was in het snel bowlen in cricket. Hij was niet de enige die doodsbang was als Mike zijn lange snelle aanloop naar de crease inzette en de bal met een fenomenale snelheid uit zijn lange arm losliet. Zijn lange armen werden ook goed gebruikt bij bokswedstrijden, die na schooltijd werden georganiseerd door meneer Pike, een van de jongere, populairdere leraren. Mike's reikwijdte was zo groot dat hij bij een gelegenheid een enorme uithaal deed en erin slaagde een van Peter's voortanden te breken, omdat er in die tijd nog niet zoiets bestond als een mondbeschermer of andere bescherming!

Mr Peach, het schoolhoofd van St Edwards, deelde regelmatig 'konijn' klappen uit in de nek en Chinese brandwonden op de polsen als hij dingen verkeerd had in Latijn, maar hij moet een zwak voor Mike hebben gehad, want met Kerstmis koos hij hem altijd uit om vooraan in de aula te staan en de rol van de Page voor zijn koning te zingen in de jaarlijkse vertolking van het kerstliedje *Good King Wenceslas*. Mike kwam wel in de problemen door het proberen van nepzonnebrandcrème. Op een morgen kwam hij op school aan met een lelijke gele kleur, misschien om indruk te maken op de meisjes na schooltijd of om zijn vingers met nicotinevlekken te bedekken. Elke week werd tijdens de schoolbijeenkomst aangekondigd welke jongens straf

kregen met het schrijven van 'lijnen' of het rietje. Als het gevreesde moment was aangebroken, volgde je de hoofdmeester een oude steile trap op naar de zolder van het schoolgebouw, waar je werd gezegd je tenen aan te raken. Het hoofd van de school tilde dan langzaam de staart van je schoolblazer op om een maximale impact van de stok te garanderen, nadat hij eerst veel tijd had genomen om te mikken, waardoor je trilde in je schoenen. Na de stokslagen moest je hem de hand schudden en zeggen: "Dank u, meneer! "

Het was Mike die Peter kennis liet maken met Players No 6 sigaretten, die ze rookten achter het kampvuur in de schooltuin. De sigaretten werden gekocht bij een automaat vlakbij de spoorlijn waar ze speelden. Op een dag betrapte de lerares Frans hen bij het kopen van sigaretten toen ze langsreden in de bus. Zij gaf hen een berisping, maar hield die voor zich en de jongens kwamen weg met hun vergrijp.

Mike's vader Raymond vloog met modelvliegtuigjes in Prospect Park, waar de jongens speelden, dicht bij hun huis. Op een keer was Raymond aan het worstelen om de motor van het vliegtuigje aan de praat te krijgen en hij was woest aan het tokkelen met de propeller toen die eindelijk aansloeg, maar hij kon zijn hand niet snel genoeg uit de weg halen en de propeller raakte hem op de achterkant van zijn vingers en bloedde. Toen hij er uiteindelijk in slaagde het vliegtuig in de lucht te krijgen, vloog het weg in de verte en was uit het zicht verdwenen. Dit was lang voor de radiografisch bestuurbare modellen en je moest maar hopen dat een vriendelijke ziel het zou vinden en terugbrengen naar het adres op het vliegtuig.

Misschien had hij geen geld voor sigaretten, of spaarde hij om een motorfiets te kopen, maar op een dag bood Mike bepaalde dingen te koop aan bij hem thuis. Peter kocht een scheikundeset

en een hengel. Na in de autobiografie te hebben gelezen over de belangstelling van zijn broer voor vissen, denkt Peter dat de kans groot is dat hij gestolen goederen heeft gekocht, die hij nu nog steeds heeft en waarmee hij in de loop der jaren menig bruine forel heeft gevangen!

Andy Lawson kwam altijd langs het huis van de Oldfields op weg naar school en leerde Terry Oldfield kennen tijdens de vakanties. Toen bleek dat Terry's jongere broer gitaar leerde spelen, stelde Andy voor dat hij misschien eens zou afspreken met zijn vriend Chris Braclik, die zichzelf ook gitaar leerde spelen. Mick, zoals Chris en Andy hem kenden, bracht het grootste deel van zijn vrije tijd thuis of bij hen thuis door met het spelen van de meest uiteenlopende muziek. Hoewel hij op dat moment nog niet erg bedreven was, werd Chris toch een goede vriend, en ze oefenden regelmatig samen. Mike had een brede muzieksmaak en was bezig die wereld te verkennen en zijn vaardigheden als muzikant te ontwikkelen. Zijn technische vaardigheden verbeterden al snel door de liedjes na te spelen van de toonaangevende folkgitaristen uit die tijd, zoals David Graham, Bert Jansch, Leonard Cohen en John Renbourn. Chris ruilde zijn zessnarige Harmony Sovereign voor een paar weken met Mike's twaalfsnarige Eko toen hij twaalf was, waarna zijn capaciteiten plotseling door het dak gingen, zodat hij bijna alles kon spelen. In de daaropvolgende twee jaar werd Mike zeer bedreven, hoewel Andy zegt dat hij in die tijd geen gevoel voor melodie had en zich herinnert dat zus Sally vaak klaagde dat hij te veel noten speelde.

Buurman Andy Holland kwam op een dag terug van zijn werk als ingenieur-stagiair toen Mike op zijn Gilera 175cc racemotor langs zijn poort reed en om hulp vroeg omdat die kapot was gegaan. Nadat hij de motor had gerepareerd, werd Andy

uitgenodigd voor een kop koffie en van daaruit groeide hun vriendschap. Andy speelde ook gitaar en trad samen met Mike en Chris Braclik op in de folkclubs in Reading, waar hij meestal traditionele liederen speelde. Het trio speelde in The Blues Club in The Elephant pub, gerund door Mike Cooper in de Butter Market en in The Shades Coffee Bar, gerund door Sydney Luckington, dat 's avonds veranderde in het trendy muziekpodium van Reading. Het café sloot na een drugsvangst in de jaren zestig, maar Syd opende daarna The White Horse, waar de groep de vaste act werd. Sommige van de nummers die ze samenbrachten waren geschreven door Mike, waaronder *Mick's Song* en *Mell's Song*, dat later de theme tune werd voor Chris en Andy's duo, Melody Tickell, waarvan sommige privé zijn opgenomen in uitstekende kwaliteit, maar nooit zijn uitgebracht. Sally Oldfield gaf het duo later ook haar toen nog ongebruikte *Song of the Healer*, dat ook deel ging uitmaken van hun repertoire.

Patrick Ginnelly herinnert zich Mike nog goed uit hun tijd samen op het Presentation College in Reading in 1966, ook al bleef hij niet lang: 'Zijn bijnaam was "Ape" omdat hij zoveel groter was dan de rest van ons, en hij bracht het grootste deel van zijn vrije tijd op school door met een oudere jongen die Richard Rydel heette. Hij was ook de klassenfoon en speelde in het voetbalteam'. Peter Cardani was vooral onder de indruk van zijn praatjes met meisjes. Op een weekend gingen een paar jongens terug naar het huis van zijn ouders met een paar meisjes, van wie ze er allemaal een zagen zitten. Mike was degene die het meest brutaal was en vroeg of hij "op haar ladder mocht klimmen". Hij had het knikje in haar panty gezien en maakte er het beste van!

Hoewel hij nog maar veertien was, ging Mike die zomer voor het eerst zonder zijn ouders op vakantie met Andy Holland en John Burgess, hier gefotografeerd op het strand in Blanes, Spanje.

De familie verhuisde in 1967 naar Redden Court Road, Harold Wood in Essex, waar Mike naar Hornchurch Grammar ging en met zijn eerste muzieklessen begon. De aanpak van de leraar, die tekstboekantwoorden eiste, frustreerde Mike, omdat hij de voorkeur gaf aan een minder conventionele aanpak die hem in staat stelde zijn compositorische flair en opmerkelijke gitaarpicking technieken te demonstreren.

Nicola, een medeleerling, herinnert zich: 'Ik herinner me dat hij ons vertelde dat hij een beroemd musicus zou worden en wij waren erg sceptisch. Hij was heel welbespraakt en nogal arrogant, maar hij heeft me wel een keer gezoend voor de grap. Hij noemde me "een nogal grote jongedame" en moest eens Romeo tegen mijn Julia spelen tijdens een toneelvoorstelling in de klas! Ik mocht hem wel en ik gebruik hem altijd als mijn troef

op sociale bijeenkomsten" (website Friends Reunited, 3 februari, 2011).

Chris Braclik bleef in contact met Mike na de verhuizing naar Essex en leende de Morris 1000 pick-up van zijn vader in augustus 1967 om zichzelf, Andy Lawson, Mike en een andere vriend, bekend als 'The Rev', naar het Edinburgh Festival te rijden, waar ze optredens verzorgden in de Fringe Club en optraden voor poëzie in het Traverse Theatre. Andy Lawson herinnert zich nog goed dat ze het koud hadden in de open laadruimte van de pick-up toen ze helemaal van Wallingford naar Edinburgh reden, waar ze 's avonds laat hun kamp opsloegen in een open veld. De volgende ochtend werden ze wakker en hoorden stemmen rond de tent, en toen ze buiten kwamen, troffen ze de politie aan, omdat ze op een golfterrein hadden overnacht. Terwijl Mike nog in zijn slaapzak lag te slapen, haalden ze stilletjes de tent uit elkaar en verstopten zich om de hoek, om hem verdwaasd in de open lucht te zien ontwaken. Nadat ze hun tent een paar dagen hadden opgeslagen in de katholieke kapelanie in George Street, kraakten ze uiteindelijk een huis in Bristo Street voor de rest van de reis. Bij thuiskomst legden ze ter bescherming een dekzeil over de achterkant van het busje, en tot op de dag van vandaag zijn ze dankbaar dat ze niet zijn gestorven aan koolmonoxidevergiftiging. Er volgden nog vele optredens met de groep in The Dolphin pub in Wallingford, dicht bij waar Chris met zijn ouders woonde.

Mike had genoeg geld verdiend om een fantastisch klinkende handgebouwde Dick Knight gitaar te kopen in een winkel in Denmark Street, maar vond de actie te hoog, dus kon hij er niet snel genoeg op spelen naar zijn zin. In een poging dit op te lossen vijlde hij zelf het zadel en vervolgens de frets naar beneden, maar

maakte hem onbespeelbaar door de frets ongelijk te laten, dus Andy Holland , nu een leerling ingenieur, nam het over en repareerde het voor hem. Na deze modificaties en het vervangen van de stalen snaren door ultra-lichte silk-wound snaren, had de Knight een elektrisch-achtige actie, die veel zachter te bespelen was. Deze gitaar maakte indruk op velen die hem zagen en Dick Knight verkocht vervolgens nog veel meer Guitars's als gevolg daarvan.

Het turbulente gezinsleven van de Oldfields heeft Mike duidelijk diep getroffen, waardoor hij thuis in een isolement terecht kwam, waar hij zijn toevlucht zocht in het ontwikkelen van zijn muzikale talenten. Door de problemen met zijn moeder was hij al op jonge leeftijd erg onafhankelijk. Hij bracht veel tijd buitenshuis door, repareerde en reed op zijn motorfiets en maakte lange motorreizen met zijn vriend George Offerdahl. Mike was waarschijnlijk niet zo sociaal geïsoleerd als hij zich herinnert; hoewel hij zichzelf als een vis op het droge beschouwde, keken velen die hun verhaal hebben bijgedragen tegen hem op, niet alleen vanwege zijn fysieke aanwezigheid, maar ook vanwege zijn zelfvertrouwen, cricketvermogen en gitaarbekwaamheid. De vastberadenheid om de gitaar onder de knie te krijgen en het relatieve vertrouwen om vreemden te benaderen, zouden later doorslaggevend zijn voor het begin van zijn carrière. Mike verliet de school zo snel als hij kon, vijftien jaar oud en met slechts één 'O'-niveau om een muzikale carrière na te jagen.

Детство

Дети доктора Рэймонда Генри Олдфилда и его ирландской жены, медсестры Морин Бернадин Листон выросли и стали всемирно известными музыкантами: Салли (р. 8 апреля 1947 года), Теренс (р. 12 августа 1949 года) и Майкл (р. 15 мая 1953 года). Майкл (Майкл), младший из троих, родился в боевом госпитале в Ридинге, Беркшир, Великобритания, и стал самым известным из своих братьев и сестер.

Первые годы Майк провел в доме в Monks Way, прежде чем семья переехала на Вестерн Элмс Авеню в 1956 году. Казалось бы, интровертный мальчик, предпочитающий играть в одиночку, строить модели, разбирать радиоприемники и телевизоры и собирать их заново, он считает себя "мутантом, или экспериментом природы, каким-то образом неспособным к нормальным социальным отношениям...". Я не любил других детей, а они не любили меня" (*Changeling*).

Mike Oldfield (далеко справа) как школьник, автор - Питер Кардани.

Его первый школьный опыт в возрасте пяти лет в монастыре Святого Иосифа был ошеломляющим, но продлился всего шесть месяцев, прежде чем он переехал в Хайлэндс-младший, где получил "самое полезное образование" (*Changeling*).

Друг детства, Петр Кардани, вспоминает, как он прогуливался с Майком около мили после школы, чтобы поймать троллейбус до дома в Рединге, где возле автобусной остановки было игровое поле. Несколько друзей издевались над драками, и Питер сделал эту фотографию своей первой камерой, на которой изображен Майк, справа, притворяющийся солдатом. Ребята невозмутимо следовали строгим правилам от директрисы младшей школы Highlands, миссис Пич, чтобы оставаться умно одетыми и даже носить кепки за пределами школы.

У Олдфилдов был четвертый ребенок, родившийся с синдромом Дауна в 1961 году. Несмотря на то, что Дэвид не был привезен домой, он прожил около года, в течение которого их мать отсутствовала в течение длительного времени, страдая от депрессии, для чего ей прописывали вызывающие зависимость барбитураты. Не имея возможности спать, и эмоционально обеспокоенная рождением ребенка, она приняла алкоголь и отдалилась от семейной ячейки, что привело к тому, что ее отсылали на некоторое время в учреждение. Майк стал более изолированным, и его время, проведенное в одиночестве в своей комнате, все больше посвящалось тому, чтобы слушать музыку и учиться играть на гитаре Еко своего отца, приобретенной во время службы в Королевских военно-

воздушных силах в Египте во время Второй Мировой Войны. Музыка быстро стала прибежищем Майка, и он очень быстро прогрессирует на гитаре.

Джон Уикс учился в подготовительной школе Св. Эдварда с Майком, когда им было девять, и они стали хорошими друзьями. Джон жил примерно в пяти минутах езды на Конноут Роуд: "У меня остались приятные воспоминания о нем с того времени, и я был в полном благоговении перед его очевидным талантом, даже в таком юном возрасте". Хотя он, наверное, этого не знает, я научился играть на гитаре, наблюдая за тем, как он играет". На самом деле я многому у него научился! Джон продолжал играть в *The Records*, подписал контракт с Virgin, которая имела значительный успех в чартах США, где он сейчас живет.

Помимо своих музыкальных способностей, Питер Кардани вспоминает, что Майк был блестящим игроком в быстрый боулинг в крикете. Он был не одинок в ужасе, когда Майк начинал свой длинный быстрый забег до складки и освобождал мяч от длинной руки на феноменальной скорости. Его длинные руки также отлично использовались в боксерских матчах, которые после школы организовывал мистер Пайк, один из младших, более популярных учителей. Достижимость рук Майка была настолько велика, что однажды он сильно ударился и сумел сломать один из передних зубов Питера, так как в те времена не было ни каппы, ни другой защиты!

Мистер Персик, директор Сент-Эдвардс, выливал регулярные "кроличьи" удары по шее и китайские ожоги на запястьях за неправильное понимание латыни, но у него должно быть было слабое место для Майка, так как он всегда выбирал его на Рождество, чтобы стоять в передней

части актового зала и петь часть Страницы своему королю в ежегодном исполнении Рождественской Кэрл *Добрый Король Вацлав*. Но Майк попал в неприятности, попробовав мгновенно поддельный лосьон для загара. Однажды утром он пришел в школу, оттенив неприятный желтый оттенок, возможно, он хотел попытаться произвести впечатление на девочек после школы или скрыть свои невероятно никотино пятнистые пальцы. Каждую неделю во время школьного собрания делались объявления о том, что мальчиков наказывают написанием "строк" или трости. Когда наступало страшное время, вы шли за директором школы по старой крутой лестнице на чердак школы, где вам говорили дотронуться до пальцев на ногах. Затем директор медленно поднимал хвост школьного блейзера, обеспечивая максимальное воздействие с трости, после того, как он впервые потратил много времени на достижение своей цели, в результате чего вы дрожали на вашем месте. После палки вы должны были пожать ему руку и сказать: "Спасибо, господин! "

Это Майк познакомил Питера с сигаретами "Игроки №6", которые они курят за школьным костром в саду. Сигареты покупали в торговом автомате рядом с железнодорожным вокзалом, где они играли. Однажды учитель французского застучал их, когда они покупали сигареты, проходя мимо в автобусе. Она сделала им выговор, но оставила его при себе, и мальчикам сошло с рук их проступок.

Отец Майка Рэймонд летал на моделях самолетов в парке Проспект, где ребята играли, недалеко от их дома. Однажды Рэймонд изо всех сил пытался запустить двигатель самолета и яростно щелкал пропеллером, когда он, наконец, выстрелил, но ему не удалось убрать руку с дороги

достаточно быстро, и она ударила его по затылку пальцев и нарисовала кровь. Когда ему, в конце концов, удалось удержать самолет в полете, он улетел вдаль и потерялся из виду. Это было задолго до радиоуправляемых моделей, и нужно было только надеяться, что какая-нибудь добрая душа найдет и вернет его по адресу в самолете.

Возможно, не хватает денег на сигареты, или, может быть, сэкономить на покупке мотоцикла, в одном случае Майк предлагал определенные вещи на продажу в своем доме. Питер купил набор для химии и удочку. Прочитав в автобиографии об интересе брата к рыбалке, Питер считает, что есть большая вероятность того, что он купил украденное имущество, которое у него есть и по сей день, и использовал его, чтобы поймать много коричневой форели на протяжении многих лет!

Энди Лоусон проходил мимо дома Олдфилда по дороге в школу и познакомился с Терри Олдфилдом во время каникул. Когда выяснилось, что младший брат Терри учит играть на гитаре, Энди предположил, что, возможно, он захочет встретиться со своим другом Крисом Брэкликом, который также учил себя играть. Мик, как он был известен Крису и Энди, проводил большую часть своего свободного времени либо дома, либо у них, играя самую разнообразную музыку. Несмотря на то, что Крис не очень хорошо играл на этой сцене, он все же стал хорошим другом, и они регулярно практиковались вместе. У Майка был широкий музыкальный вкус, и он исследовал этот мир и развивал свои музыкальные навыки, а его технические возможности вскоре улучшились благодаря подражанию песням ведущих народных гитаристов того времени, таких как Дэвид Грэхэм, Берт Янш, Леонард Коэн и Джон Ренборн. Крис

поменялся на несколько недель, когда ему было двенадцать лет, своим шестиструнным "Гармонией Государя" с двенадцатиструнным "Эко" Майка, после чего его способности внезапно переступили порог, так что он мог играть практически все, что угодно. В течение последующих двух лет Майк стал чрезвычайно талантливым, хотя Энди говорит, что в то время у него не было чувства мелодичности, и вспоминает сестру Салли, которая часто жаловалась, что он играл слишком много нот.

Сосед Энди Холланд однажды вернулся с работы в качестве ученика-инженера, когда Майк подъехал к своим воротам на гоночном мотоцикле Gilera 175cc и попросил помощи, так как он сломался. После того, как он починил его, Энди пригласили выпить кофе, и их дружба ушла оттуда. Энди также играл на гитаре и присоединился к Майку и Крису Брэкклику, чтобы выступать в фолк-клубах в Рединге, в основном исполняя традиционные песни. Трио играло в блюзовом клубе The Blues Club in The Elephant pub под управлением Майка Купера (Mike Cooper) на масляном рынке (Butter Market) и кофейне The Shades Coffee Bar под управлением Сиднея Лакингтона (Sydney Luckington), которые вечером превратились в модное музыкальное заведение в Рединге (Reading). Паб закрылся после облавы на наркотики в шестидесятые годы, но Сид открыл The White Horse, где группа стала резидентской. Некоторые из песен, которые они собрали вместе, были написаны Майком, в том числе *"Песня Мика"* (Mick's Song) и *"Песня Мелла"* (Mell's Song), которые стали тематической мелодией для дуэта Криса и Энди, Меллоди Тикелл (Melody Tickell), некоторые из которых были записаны в частном порядке в отличном качестве, но так и не вышли в продажу. Салли

Олдфилд позже также подарила дуэту неиспользованную в то время песню "*Song of the Healer*", которая также стала частью их репертуара.

Патрик Джинелли хорошо помнит Майка, когда они вместе учились в Колледже презентаций в Рединге в 1966 году, хотя он недолго оставался там: "Его прозвали "обезьяной", потому что он был намного больше всех нас, и большую часть своего свободного времени он проводил в школе с более старшим мальчиком по имени Ричард Райдель". Он также был классным руководителем и играл за футбольную команду". Питер Кардани был особенно впечатлен его чатами с девушками. Однажды на выходных несколько парней вернулись в дом его родителей с парой девочек, одна из которых им всем понравилась. Майк был самым нападающим и спросил, может ли он "подняться по ее лестнице". Он заметил корягу в ее колготках и извлек из нее максимум пользы!

Хотя всё ещё только четырнадцать, Майк отправился в свой первый отпуск без родителей тем летом вместе с Энди Холландом и Джоном Берджессом, сфотографировавшимися здесь на пляже в Бланес, Испания.

В 1967 году семья переехала в Редден Корт Роуд, Гарольд Вуд в Эссексе, где Майк посещал занятия по грамматике Хорнчерча и начал свои первые уроки музыки. Подход учителя, требовавший ответов из учебника, разочаровал Майка, так как он предпочитал менее традиционный подход, который позволил ему продемонстрировать свое композиционное чутье и замечательную технику игры на гитаре.

Никола, ученик, вспоминает: "Я помню, как он говорил нам, что станет известным музыкантом, и мы были очень скептически. Он очень хорошо говорил и довольно высокомерно, но однажды он поцеловал меня за смелость". Он называл меня "довольно большой юной леди" и однажды ему пришлось играть Ромео с моей Джульеттой в классном чтении пьесы! Он мне скорее нравился, и я всегда использую его как свое притязание на славу на общественных собраниях" (Сайт Friends Reunited, 3 февраля 2011 г.).

Крис Брэклик остался на связи с Майком после переезда в Эссекс и одолжил пикап своего отца Morris 1000 в августе 1967 года, чтобы отвезти себя, Энди Лоусона, Майка и еще одного друга, известного как "Преподобный", на Эдинбургский фестиваль, где они играли на концертах в клубе "Грань" и занимались поэзией в Траверс-театре. У Энди Лоусона остались яркие воспоминания о том, как он замерзал на открытом заднем дворе пикапа во время поездки из Уоллингфорда в Эдинбург, где они разбили лагерь поздно ночью на открытом поле. На следующее утро они проснулись, чтобы услышать голоса вокруг палатки, и появились, чтобы найти полицию снаружи, когда они выставались на поле для гольфа. Когда Майк все еще спал в своем спальном мешке, они спокойно разобрали палатку и спрятались за углом, чтобы посмотреть, как он просыпается на открытом воздухе, выглядя наиболее озадаченным. Поставив палатку в католическом капелланском доме на улице Джордж-стрит на несколько дней, они в конце концов поселились в доме на улице Бристо на время оставшейся поездки. Возвращаясь домой, они поставили брезент на задней части фургона для защиты и благодарны по сей день за то, что они не умерли от отравления угарным газом. Еще много концертов последовало с группой в пабе "Дельфин" в Уоллингфорде, недалеко от того места, где Крис жил со своими родителями.

Майк заработал достаточно денег на этой сцене, чтобы купить себе сказочно звучащую гитару ручной работы Dick Knight из магазина на Датской улице, но нашел действие слишком высоким, так что не смог сыграть на ней достаточно быстро, чтобы ему понравилось. В попытке решить эту проблему, он подложил седло, а затем и фреты

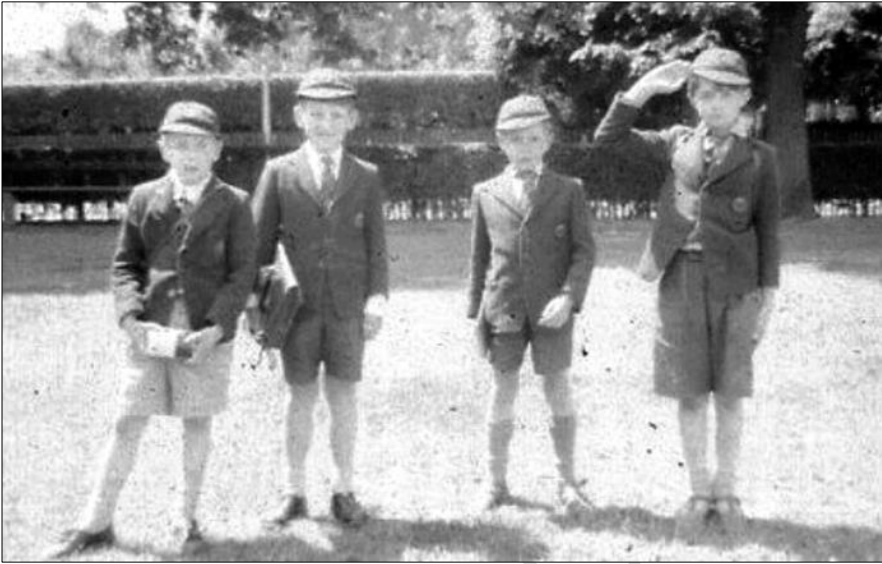
сам, но сделал его неигровым, оставив фретты неровными, поэтому Энди Холланд, в настоящее время ученик инженера, взял его на себя и починил за него. После внесения этих изменений и замены стальных струн на ультралегкие струны с шелковым намотанным волокном, рыцарь получил электрический эффект, который был намного мягче для игры. Эта гитара произвела впечатление на многих, кто ее видел, и в результате Дик Найт продал еще много Guitars.

Бурная семейная жизнь Олдфилдов явно сильно повлияла на Майка, заставив его уединиться дома, где он укрылся, развивая свои музыкальные таланты. Проблемы, с которыми столкнулась его мать, означали, что в раннем возрасте он был очень самостоятельным и проводил много времени вне дома, занимаясь ремонтом и ездой на мотоцикле, а также отправляясь в длительные поездки на мотоциклах вместе со своим другом Джорджем Оффердалом (George Offerdahl). Майк, вероятно, не был так социально изолирован, как он помнит; хотя он видел себя как рыбу из воды, многие из тех, кто внес свой вклад в их истории, смотрели на него свысока не только из-за его физического присутствия, но и из-за его уверенности в себе, способности к крикету и мастерства игры на гитаре. Решимость овладеть гитарой и относительная уверенность в приближении к незнакомым людям должны были впоследствии иметь решающее значение в начале его карьеры. Майк бросил школу, как только смог, в возрасте пятнадцати лет и с одним уровнем "О", чтобы продолжить музыкальную карьеру.

童年

雷蒙德-亨利-奥尔德菲尔德医生和他的爱尔兰妻子、护士莫琳-伯纳丁-里斯顿的孩子们都成长为世界著名的音乐家。莎莉（1947年4月⁸日生）、特伦斯（1949年8月¹²日生）和迈克尔（1953年5月¹⁵日生）。迈克尔(Mike)是三人中最小的一个，出生于英国伯克希尔郡雷丁市的战役医院，成为兄弟姐妹中最著名的一个。

在1956年全家搬到Western Elms Avenue之前，Mike在Monks Way的一所房子里度过了最初的岁月。他是一个看似内向的男孩，喜欢独自玩耍，他喜欢搭建模型，把收音机和电视机拆开再重新组装，他认为自己是一个“突变体，或者说是自然界的实验品，某种程度上无法建立正常的社会关系.....。我不喜欢其他孩子，他们也不喜欢我”（*Changeling*）。

Mike Oldfield (右一) 作为一个小学生，由Peter Cardani拍摄。

他5岁时在圣约瑟夫修道院的第一次学校经历令人困惑，但只持续了6个月就转到高地初中，在那里他获得了“最有用的教育”(*Changeling*)。

儿时的朋友彼得-卡达尼记得，他曾经在放学后和迈克一起走了大约一英里的路，赶着无轨电车回家到雷丁，在公交车站附近有一个运动场。几个朋友经常在那里闹着要进行模拟打斗，彼得用他的第一台相机拍下了这张照片，照片中，右边的迈克正在假装成一名士兵。男生们很不情愿地遵守高地初中校长佩奇夫人的严格规定，要穿戴整齐，甚至在校外还要戴帽子。

Oldfields夫妇有第四个孩子，1961年出生时患有唐氏综合症。虽然David没有被带到家里生活，但他生活了大约一年，在此期

间，他们的母亲长期不在家，患有抑郁症，为此她被开了成癮的巴比妥类药物。由于无法入睡，情绪上受到生产的干扰，她开始酗酒，并远离了家庭单位，最终她在机构中被隔离了一段时间。迈克变得更加孤立，他独自呆在房间里的时间越来越多地用于听音乐和学习弹奏父亲在二战期间在埃及皇家空军服役时获得的埃科吉他。音乐迅速成为迈克的避难所，他在吉他上的进步非常快。

约翰-威克斯在九岁时与迈克一起上了圣爱德华预备学校，他们成为了好朋友。约翰住在离康诺特路大约5分钟路程的地方：“我对他那时候的记忆很深，对他明显的天赋完全敬畏，即使在这么小的时候。虽然他可能不知道，但我是看着他弹吉他学会的。事实上，我从他身上学到了很多！”约翰后来在*The Records*唱片公司演出，签约Virgin，在美国取得了相当大的榜单成功，他现在就住在那里。

除了他的音乐能力之外，彼得-卡达尼回忆说，迈克在板球中的快速保龄球方面也很出色。当迈克开始长距离快速跑向球门，并以惊人的速度从他的长臂中放出球时，他并不是唯一一个被吓坏的人。他的长臂还在拳击比赛中大显身手，这是由年轻的、更受欢迎的老师之一派克先生在课后组织的。迈克的臂力非常大，

有一次他大手一挥，成功地打碎了彼得的一颗前牙，因为那个时候还没有护口器或其他保护措施。

Peach先生，圣爱德华兹的校长，经常给脖子上的"兔子"拳头和手腕上的中国式烧伤，因为在拉丁语中弄错了东西，但他一定有一个软斑的迈克，因为他总是选择他在圣诞节站在集会大厅的前面，并在每年的圣诞颂歌*好国王Wenceslas*的演绎中唱的页面给他的国王的部分。不过迈克确实惹上了麻烦，他尝试了速效的假日光浴露。有一天早上，他到学校时已经变成了难看的黄色，也许是想在放学后给女孩们留下深刻印象，或者是为了掩盖他那沾满尼古丁的手指。每周学校集会时，都会宣布哪些男生要被罚写"线"或杖刑。'当可怕的时刻到来时，你会跟着校长走上一个老旧陡峭的楼梯，进入学校房屋的阁楼，在那里你会被告知触摸你的脚趾。然后，校长会慢慢地提起你的校服尾巴，确保藤条的最大冲击力，首先要花相当长的时间来瞄准，使你在鞋子里颤抖。杖刑结束后，你有义务和他握手，说："谢谢你，先生！"

是Mike介绍Peter认识了Players 6号烟，他们在学校花园的篝火后面抽。这些烟是在他们玩耍的铁路附近的自动售货机上买的。有一天，法语老师在他们坐公交车经过时发现他们在买烟。她训斥了他们，但没有说出来，而这两个孩子却逍遥法外。

迈克的父亲雷蒙德在孩子们玩耍的Prospect公园飞模型飞机，离他们家很近。有一次，雷蒙德正努力让飞机的引擎启动，当它终于发射时，他正狂热地拨动螺旋桨，但他没能迅速把手拿开，螺旋桨打在他的手指背上，并吸了血。当他最终成功地让飞机飞行时，飞机却飞向了远方，不见了踪影。这是在无线电控制模型之前的很长一段时间，你只能希望有好心人能找到它，并按照飞机上的地址归还。

可能是缺烟钱，也可能是攒钱买摩托车，有一次，迈克在家里提供某些物品出售。彼得买了一套化学药品和一根钓鱼竿。在自传中读到哥哥对钓鱼的兴趣后，彼得认为很有可能是买到了赃物，他至今还保留着这些东西，这些年来，他用这些东西钓到了很多条棕色的鳟鱼！

安迪-劳森在上学的路上经常经过奥尔德菲尔德家，在假期里认识了特里-奥尔德。当得知Terry的弟弟正在学习吉他时，Andy建议他可以去见见他的朋友Chris Braclik，他也在教自己弹吉他。米克·克里斯和安迪都知道他的名字，他大部分的业余时间不是在家里就是在他们那里，演奏各种各样的音乐。虽然在那个阶段并不是特别精通，但克里斯还是成为了好朋友，他们经常在一起练习。迈克对音乐的品味很广，他在探索这个世界的同时，也在发展自己的音乐技能，通过模仿当时一流的民谣吉他手，

如大卫-格雷厄姆、伯特-詹什、伦纳德-科恩和约翰-伦伯恩等人的歌曲，他的技术能力很快得到了提高。克里斯在12岁的时候，将自己的六弦Harmony Sovereign与迈克的十二弦Eko换了几个星期，之后他的能力突然突飞猛进，几乎可以演奏任何东西。在随后的两年时间里，迈克变得非常有成就感，不过安迪说他当时缺乏对旋律的感觉，记得姐姐莎莉经常抱怨他弹的音符太多。

有一天，邻居Andy Holland作为工程学徒下班回来，Mike骑着他的Gilera 175cc赛车摩托车来到他家门口，请求帮助，因为他的摩托车坏了。修理好摩托车后，安迪被邀请进来喝咖啡，他们的友谊从此开始。安迪也会弹吉他，并与迈克和克里斯-布拉克利克一起在雷丁的民谣俱乐部表演，主要演奏传统歌曲。三人组会在黄油市场迈克-库珀经营的大象酒吧的蓝调俱乐部和悉尼-勒金顿经营的阴影咖啡吧演出，晚上这里变成了雷丁的时尚音乐场所。该场所在六十年代的一次缉毒行动后关闭，但Syd随后开设了The White Horse，在那里他们成为了常驻表演者。他们放在一起的一些歌曲都是迈克写的，包括Mick's Song和Mell's Song，这两首歌曲后来成为Chris和Andy的二人组Melody Tickell的主题曲，其中一些歌曲曾被私人录制，质量很好，但从未发行。莎莉-奥德菲尔德后来也将她当时未曾使用过的《医者之歌》送给了二人组，这首曲子也成为他们的曲目之一。

帕特里克-金内利对1966年他们在雷丁的Presentation学院共事时的情景记忆犹新，尽管他并没有呆很久：“他的绰号叫‘猿猴’，因为他比我们其他人大得多，他在学校的大部分空闲时间都是和一个叫理查德-莱德尔的大男孩在一起。他也是班级的监督员，还为足球队踢球”。彼得-卡达尼对他和女孩的聊天记录印象特别深刻。一个周末，几个小伙子和几个女孩一起回他父母家，他们都喜欢其中的一个女孩。迈克是最主动的一个，他问能不能“爬上她的梯子”。他已经发现了她紧身衣的卡口，正大展身手呢！

虽然还只有14岁，但那年夏天，Mike与Andy Holland和John Burgess一起，在西班牙Blanes的海滩上拍摄了他第一次没有父母的假期。

1967年，他们一家搬到了埃塞克斯郡的哈罗德伍德的雷登阁路，迈克在那里上了霍恩丘奇文法学校，并开始了他的第一堂音乐课。老师的方法，要求课本上的答案，这让Mike很失望，因为他更喜欢不那么传统的方法，让他展示自己的作曲天赋和非凡的吉他弹奏技巧。

同学Nicola回忆说："我记得他告诉我们他要成为一个著名的音乐家，我们很怀疑。他口才很好，而且相当傲慢，但他确实因为胆大妄为而吻过我一次。他常说我是"一个相当大的小姐"，有一次在班上的话剧朗诵中，他还要给我的朱丽叶演罗密欧！我相当喜欢他，我总是把他作为我在社交聚会上的名声'(朋友聚会网站，2011年2月3日)。

克里斯-布拉克利克在搬到埃塞克斯郡后与迈克保持联系，并在1967年8月借来他父亲的莫里斯1000皮卡，载着他自己、安迪-劳森、迈克和另一位被称为"牧师"的朋友去爱丁堡音乐节，在那里，他们在艺穗俱乐部演出，并在特拉弗斯剧院为诗歌表演。安迪-劳森清楚地记得，从沃林福德到爱丁堡的路上，他们在敞篷的皮卡后座上冻得瑟瑟发抖，深夜在一片空地上扎营。第二天早上，他们醒来听到帐篷周围的声音，并出现在外面发现警察，因为他们已经在高尔夫球场上扎营。迈克还在睡袋里睡着，他们悄悄拆了帐篷，躲在角落里，看他在露天的地方醒来，显得最茫然。在乔治街的天主教堂里搭了几天帐篷后，他们最终在布

里斯托街的一间房子里蹲了下来，度过了余下的行程。回到家后，他们在面包车后部放置了一块油布作为保护，至今他们都很庆幸自己没有因一氧化碳中毒而死。随后，他们又在沃林福德的海豚酒吧（The Dolphin pub）举行了更多的演出，这里离克里斯和父母住的地方很近。

在这个阶段，Mike已经赚到了足够的钱，从丹麦街的一家商店给自己买了一把声音美妙的手工制作的Dick Knight吉他，但他发现它的动作太高，所以无法弹得足够快。为了解决这个问题，他自己先锉平了鞍座，然后又锉平了音格，但由于音格不平，所以无法弹奏，于是Andy Holland，现在是一名学徒工程师，接手为他修理了这把吉他。在做了这些修改后，把钢弦换成了超轻的丝绕弦，骑士的动作就像电音一样，弹起来更柔和了。这把吉他给很多看到它的人留下了深刻的印象，Dick Knight后来也因此卖出了更多的Guitars。

Oldfields动荡的家庭生活显然深深地影响了Mike，迫使他在家中与世隔绝，他在家中躲避发展自己的音乐天赋。他母亲面临的挑战意味着他在很小的时候就非常独立，经常花很多时间在外面，修理和骑摩托车，以及和他的朋友乔治-奥夫达尔一起出去骑摩托车长途旅行。不过迈克可能并不像他记忆中的那样与世隔绝，虽然他认为自己如鱼得水，但很多贡献故事的人都很仰慕他

· 不仅因为他的身体，还因为他的自信、板球能力和吉他特长。
掌握吉他的决心和接近陌生人的相对自信，是后来开启他职业生涯的关键。· 麦克在15岁时就离开了学校，只考了一个"O"级，开始了他的音乐生涯。

Free Translated Sample

free sample

Thank you for reading this free sample of Chris Dewey's biography, *Mike Oldfield - A Life Dedicated To Music*. If you would like to purchase a copy of the book, it is available from the [Dark Star website](http://www.mikeoldfield.org/biography) www.mikeoldfield.org/biography.

The book is available as a hardback in English and also as an eBook in multiple languages. The electronic version of the book can be read on your ereader, such as a Kindle, Nook, Kobo, iPad, Sony reader, smartphone or desktop app. The eBook is supplied in both EPUB and MOBI formats for universal compatibility. You get both versions to download.

The high cost of professional translation means the translated eBooks were only possible using machine translation, excerpts of which are included in this free sample. We hope that the essence of the original meaning is preserved, despite some inevitable mis-translated text. Available in these languages:

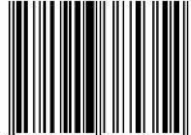
- English
- German
- Spanish
- French
- Italian
- Polish
- Portuguese
- Dutch
- Russian
- Chinese

To order, please visit the [Dark Star website](http://www.mikeoldfield.org/biography).

www.mikeoldfield.org/biography

ISBN 978-1-906385-35-4

9 781906 385354